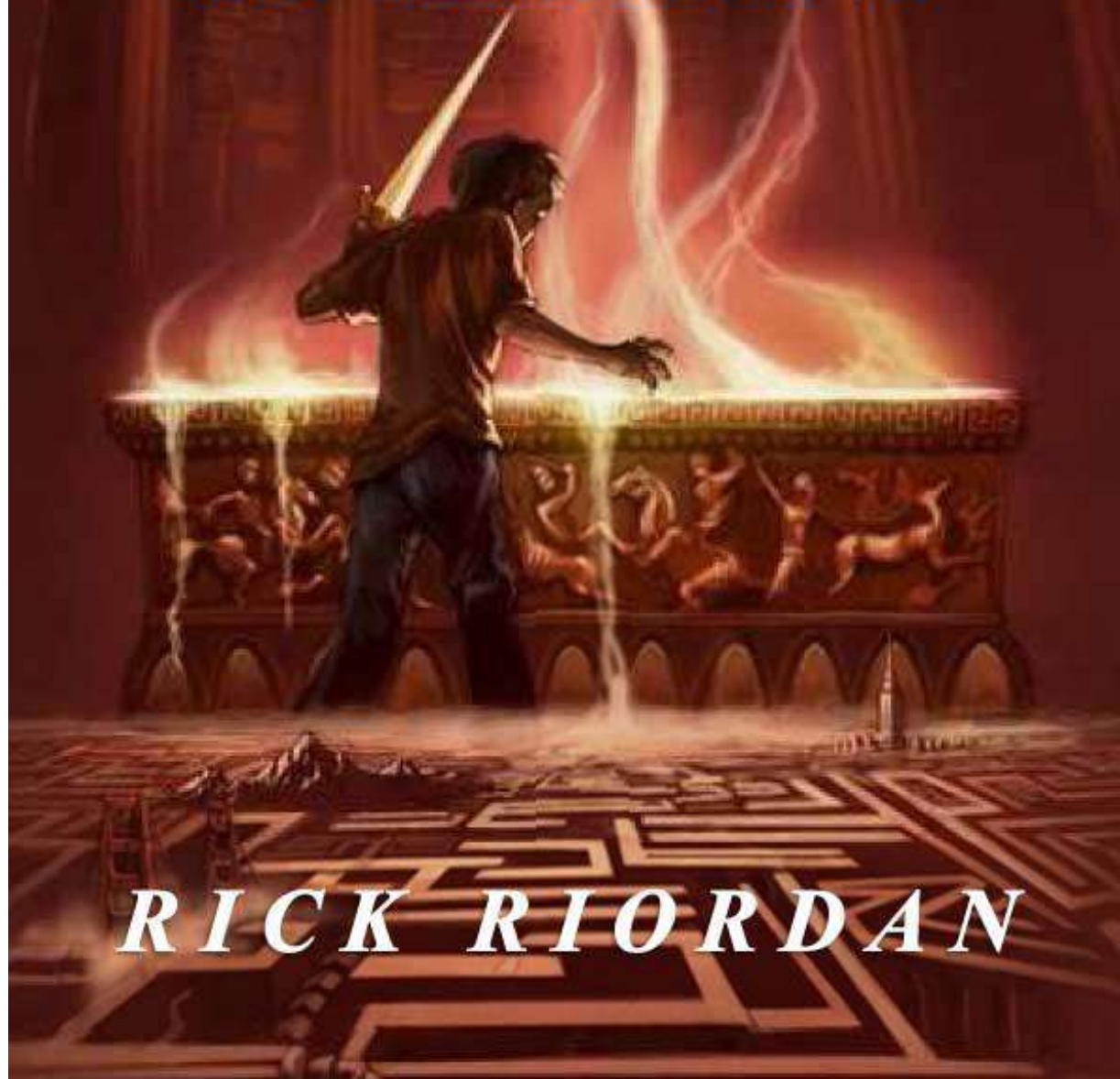

PERCY JACKSON I OLIMPIJCI

KNJIGA ČETVRTA

**BITKA
ZA LABIRINT**

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN
PERCY JACKSON I OLIMPIJCI
KNJIGA ČETVRTA
Bitka za labirint

Percy Jackson and the battle of the Labyrinth [Book IV of the Percy Jackson]

Sadržaj:

- [1. BITKA S NAVIJAČICAMA.. 2](#)
- [2. IZ PODZEMNOG SVIJETA DOBIJEM POZIV NA MOJ RAČUN.. 10](#)
- [3. IGRAMO SE SKRIVAČA SA ŠKORPIONIMA.. 21](#)
- [4. ANNABETH KRŠI PRAVILA.. 29](#)
- [5. NICO ČASTI MRTVE "HAPPY MEALOM". 37](#)
- [6. SRETNEMO BOGA S DVA LICA.. 43](#)
- [7. TYSON PREDVODI BIJEG IZ ZATVORA.. 49](#)
- [8. POSJEĆUJEMO RANČ DEMONA KICOŠA.. 55](#)
- [9. ČISTIM BALEGU.. 66](#)
- [10. NATJEČEMO SE U KVIZU SMRTI. 72](#)
- [11. ZAPALIM SAM SEBE.. 82](#)
- [12. UZIMAM TRAJNI GODIŠNJI ODMOR.. 90](#)
- [13. ZAPOSIMO NOVOG VODIČA.. 98](#)
- [14. BORIM SE S BRATOM NA ŽIVOT I SMRT. 108](#)
- [15. UKRADEMO MALO RABLJENA KRILA.. 116](#)
- [16. OTVARAM SARKOFAG.. 125](#)
- [17. GOVORI IZGUBLJENI BOG.. 132](#)
- [18. GROVER IZAZIVA STAMPEDO.. 137](#)
- [19. VIJEĆE DOBIJE PAPAK.. 145](#)
- [20. MOJA ROĐENDANSKA ZABAVA SA MRAČNIM ZAOKRETOM... 150](#)

1. BITKA S NAVIJAČICAMA

Posljednje što sam želio na ljetnim praznicima bilo je dići u zrak još jednu školu. Ali, i pored toga sam, prvog tjedna lipnja, u ponedjeljak ujutro, sjedio u maminom autu, ispred gimnazije "Goode" u Istočnoj 81. ulici.

"Goode" je visoka zgrada od smeđeg kamena, na obali East Rivera. Pred njom su parkirani silni BMW-i i Lincolni. Žureći prema kitnjastom trijemu s kolonadom, pitao sam se koliko ću se zadržati ovdje prije nego što me izbace.

"Opusti se." Mama uopće nije zvučala opušteno. "Ovo je samo upoznavanje sa školom. I ne zaboravi, mili, Paul predaje ovdje. Zato ju pokušaj ne ... znaš već."

"Ne uništiti?"

"To."

Paul Blofis, mamin dečko, stajao je ispred škole, pozdravljajući buduće prvaše dok su se penjali stepenicama. Sa svojom prosijedom kosom, denim odjećom i kožnom jaknom, podsjećao me je na televizijskog glumca, a on je običan profesor engleskog. Uspio je uvjeriti

nadležne u gimnaziji da me, ipak, prime u prvi razred, usprkos činjenici da sam izbačen iz svih škola koje sam dosad pohađao. Pokušao sam ga upozoriti kako to nije dobra ideja, ali on nije htio slušati.

Pogledao sam mamu. "Nisi mu rekla istinu o meni, zar ne?"

Nervozno je lupkala prstima po volanu. Dotjerala se, jer je išla na razgovor za posao - obukla je svoju najljepšu plavu haljinu i štikle.

"Mislila sam da bi trebalo pričekati s time", priznala je.

"Da se ne bi uplašio i zbrisao."

"Sigurna sam da će razgledanje proći sasvim dobro, Percy. To je samo jedno prijepodne."

"Ma super", progundao sam. "Sad me mogu izbaciti još prije početka školske godine."

"Razmišljaj pozitivno. Sutra ideš u kamp! Poslije razgledanja, imaš spoj ..."

"To nije spoj!" pobunio sam se. "To je samo Annabeth, mama. O Isuse!"

"Dolazi čak iz kampa da bi se vidjeli."

"Pa, da."

"Idete u kino."

"Aha."

"Vas dvoje, sami."

"Mama!"

Podigla je ruke u znak predaje, ali sam vidio da se svim snagama trudi ne prasnuti u smijeh.

"Bolje da sad uđeš, mili. Vidimo se večeras."

Baš sam htio izaći iz auta, kad sam pogledao prema stepenicama škole. Paul Blofis je pozdravljao djevojčicu s kovrčavom riđom kosom. Na sebi je imala majicu boje kestena i ofucane traperice ukrašene markerom napravljenim crtežima. Kad se okrenula, na trenutak sam joj vidio lice i smjesta se naježio.

"Percy?" upitala je moja mama. "Što se desilo?"

"N-ništa", promućao sam. "Ima li ova škola neki sporedni ulaz?"

"Niz ulicu pa desno. Zašto?"

"Vidimo se kasnije."

Mama je zaustila da nešto kaže, ali sam ja izašao iz auta i potrčao, nadajući se da me riđokosa djevojčica neće vidjeti.

Što će ona ovdje? Nisam valjda baš *toliki* pehist. Ma nisam.

Vrlo brzo sam saznao da mogu biti i puno veći.

Ušuljavanje u grupu za razgledavanje nije prošlo baš uspješno. Na sporednom ulazu su stajale dvije navijačice u ljubičasto-bijelim uniformama, čekajući da zaskoče prvaše.

"Bok!" Osmjehivale su se i računao sam da je to vjerojatno prvi i posljednji put da su neke navijačice ljubazne prema meni. Jedna je plavokosa, s ledeno-plavim očima. Druga je Afroamerikanka, s crnom kovrčavom kosom nalik na Meduzinu (a vjerujte mi da znam o čemu govorim). Obje djevojke imaju ukrasnim slovima izvezena imena na uniformama ali, uz moju disleksiju, riječi izgledaju kao besmisleni špageti.

"Dobrodošao u *Goode*", reče plavuša. "*Obožavat ćeš ovu školu.*"

Međutim, dok me je odmjeravala od glave do pete, izraz na njenom licu govorio je nešto što je više ličilo na *Fuuj, ko je ovaj luzer?*

Druga djevojka mi je prišla neugodno blizu. Iskoristio sam to da proučim ime izvezeno na njenoj uniformi i uspio ga razaznati: *Kelli*. Mirisala je na ruže i još nešto, čega sam se sjećao sa satova jahanja u kampu - miris tek okupanih konja. Bio je to čudan miris za navijačicu. Možda je imala konja ili tako nešto. U svakom slučaju, stala je tako blizu da me je obuzeo osjećaj da me pokušava gurnuti niz stepenice. "Kako se zoveš, friški?"

"Friški?"

"Novajlijo."

"Ovaj, Percy."

Djevojke se zagledaše.

"O, Percy Jackson", reče plavuša "Čekale smo te."

Ovo mi je potjeralo trnce niz kičmu. Blokirate su ulaz, ne osmjehujući se nimalo prijateljski. Instinktivno sam približio ruku džepu u kojem držim svoju smrtonosnu kemijsku olovku, Brzac.

Zatim se iz unutrašnjosti zgrade začulo: "Percy?"

To je Paul Blofis, koji me doziva iz predvorja. Još nikad nisam bio tako sretan što mu čujem glas. Navijačice uzmaknuše. Žureći da što prije prođem pokraj njih, slučajno sam očešao Kellinu nogu.

Klang.

Njena noga je šuplje, metalno zazvučala, kao da sam naletio na jarbol za zastavu.

"Jao", promrsi ona. "Pazi, *friški*."

Pogledao sam dolje, ali njena noga je izgledala kao svaka druga, normalna noga. Bio sam previše prestrašen da bih postavljao pitanja. Utrčao sam u hodnik, dok su se navijačice smijale za mnom.

"Tu si!" reče mi Paul. "Dobrodošao u 'Goode'!"

"Bok, Paule - ovaj, gospodine Blofis." Bacio sam pogled preko ramena, ali čudne navijačice su već nestale.

"Percy, izgledaš kao da si upravo vidio duha."

"Aha, ovaj ..."

Paul me potapša po leđima. "Slušaj, znam da si nervozan, ali nemoj brinuti. Kod nas se upisuje puno djece s poremećajem nedostatka pažnje i disleksijom. Profesori znaju kako im pomoći."

Došlo mi je da se nasmijem. Kamo sreće da su poremećaj pažnje i disleksija moje najveće brige. Mislim, znao sam da Paul samo pokušava pomoći, ali da sam mu rekao istinu o sebi, pomislio bi da sam pukao ili bi pobjegao vrišteći. One navijačice, na primjer. Imao sam tako gadan osjećaj u vezi s njima ...

Zatim sam pogledao niz hodnik i prisjetio se da imam još jedan problem. U holu se upravo pojavila riđokosa koju sam vidio na stepenicama pred glavnim ulazom.

Nemoj me primijetiti, molio sam u sebi.

Naravno, primijetila me je. I raširila oči.

"Gdje je grupa za razgledavanje?" upitao sam Paula.

"U gimnastičkoj dvorani. Onuda. Ali ..."

"Bok."

"Percy?" povikao je za mnom, ali ja sam već trčao.

Vjerovao sam da sam joj umakao.

Gomila djece je išla u pravcu gimnastičke dvorane i uskoro sam bio samo jedan od tri stotine četrnaestogodišnjaka poslaganih na tribinama. Raštamani limeni orkestar je zasvirao neki marš koji je zvučao kao da netko udara metalnom palicom za bejzbol po vreći punoj mačaka. Starija djeca, vjerojatno članovi učeničkog vijeća, stajala su ispred tribina u "Goode"-ovim školskim uniformama, s izrazima koji su govorili, *Hej, mi smo cool*. Profesori se motaju uokolo, osmjehujući se i rukujući se s učenicima. Zidovi dvorane su prekriveni velikim ljubičasto-bijelim transparentima s natpisima DOBRODOŠLI, BUDUĆI PRVAŠI, "GOODE" JE NAJBOLJI, SVI SMO MI OBITELJ i gomila drugih imbecilnih slogana od kojih mi je mučno. Ostali prvaši, također, nisu djelovali baš oduševljeno zbog dolaska ovamo.

Hoću reći, dolazak na razgledavanje škole u lipnju nije *cool*, jer nastava ne počinje sve do rujna, ali u "Goode"-u vrijedi: "Mi se pravovremeno pripremamo da budemo najbolji!" Barem je

tako pisalo u brošuri.

Limeni orkestar je prestao svirati. Tip u prugastom odjelu prišao je mikrofonu i počeo pričati, ali je zvuk odjekivao dvoranom, tako da nisam imao pojma što govori. Što se mene ticalo, mogao je i grgljati.

Netko me je dohvatio za rame. "Što ćeš ti ovdje?"

Bila je to ona: moja riđokosa noćna mora.

"Rachel Elizabeth Dare", kažem.

Zinula je od čuda, kao da ne može povjerovati da sam se usudio upamtiti joj ime. "A ti si Percy nekako. Nisam ti dobro čula prezime prošlog prosinca, kad si me ono pokušao *ubiti*."

"Vidi, nisam - ne bih - Što *ti* tražiš ovdje?"

"Valjda isto što i ti. Došla sam vidjeti školu."

"Živiš u New Yorku?"

"A što *si* mislio, da stanujem u Hooverovoj brani?"

Nije mi palo na pamet da bi mogla živjeti ovdje. Kad god bih razmišljao o njoj (i pri tom ne kažem da sam *mislio* na nju; samo bih se nje tu i tamo sjetio, ok?), uvijek sam mislio da živi negdje u blizini Hooverove brane, budući da smo se tamo sreli. Proveli smo zajedno ukupno oko deset minuta, a za to vrijeme sam slučajno zamahnuo mačem prema njoj, zatim mi je ona spasila život, da bih na kraju pobjegao pred gomilom kosturolikih strojeva za ubijanje koji su me progonili. Znete već, tipičan slučajan susret.

Neki tip iza nas je šapnuo: "Prekinite već jednom. Navijačice govore!"

"Bok, narode!" viknula je djevojka u mikrofon. Bila je to plavuša koju sam vidio na ulazu. "Ja sam Tammi, a ovo je, Kelli." Kelli je izvela zvijezdu. Rachel, koja je sjedila pored mene, jauknula je kao da ju je neko piknuo iglom.

Par klinaca se okrenulo prema nama i iscerilo, ali Rachel je samo užasnuto zurila u navijačice. Tammi kao da nije primijetila njen ispad. Počela je pričati o svim divnim aktivnostima u koje se možemo uključiti tokom svoje prve godine u gimnaziji.

"Bježi", rekla je Rachel. "Odmah."

"Zašto?"

Nije gubila vrijeme na objašnjavanje. Progurala se do kraja tribina, ignorirajući profesore koji su se mrštili i gundanje djece po čijim prstima je gazila.

Oklijevao sam. Tammi je objašnjavala da ćemo se sada podijeliti u manje grupe i krenuti u obilazak škole. Kelli je uhvatila moj pogled i osmjehnula mi se kao da se zabavlja čekajući da vidi što ću uraditi. Ne bi bilo pristojno odmah otići.

Paul Blofis je dolje, s ostalim profesorima. Pitati će se što se desilo. Zatim sam pomislio na Rachel Elizabeth Dare i posebnu sposobnost koju je pokazala zimus na Hooverovoj brani. Bila je sposobna vidjeti grupu zaštitara koji ne samo da nisu bili zaštitari, nego nisu bili ni ljudi. Dok mi je srce u prsima bubnjalo, ustao sam i krenuo za njom iz dvorane.

Pronašao sam Rachel u dvorani namijenjenoj probama orkestra. Sakrila se iza velikog bubnja u ritam sekciji.

"Dođi ovamo!" prošištalala je. "I sagni glavu!"

Osjećao sam se glupo krijući se iza gomile bongo-bubnjeva, ali ipak sam čučnuo pored nje.

"Jesu li nas pratile?" upitala je Rachel.

"Govoriš o navijačicama?"

Nervozno je klimnula glavom.

"Mislim da nisu" odvratio sam. "Što su one? Što si vidjela?"

Njene zelene oči blistale su od straha. Lice joj je bilo posuto pjegama koje su me podsjećale na sazviježđa. Na kestenjasto-smeđoj majici pisalo je HARVARDOV ODSJEK ZA UMJETNOST. "Ti ... mi nećeš vjerovati."

"O da, hoću", obećao sam. "Znam da možeš vidjeti kroz Maglu."

"Kroz što?"

"Maglu. To ti je ... dakle, to ti je kao neka vrsta koprene koja skriva pravi izgled nekih stvari. Neki smrtnici rađaju se sa sposobnošću da vide kroz nju. Kao ti."

Pažljivo me je promatrala. "To si učinio i na Hooverovoj brani. Nazvao si me smrtnicom. Kao da ti to nisi."

Došlo mi je da tresnem šakom po bubnju. Gdje mi je bila pamet? Nema šanse da joj objasnim. Ne bi trebalo čak ni pokušati.

"Reci mi", preklinjala je. "Ti znaš što to znači. Sve ove grozne stvari koje vidim?"

"Gledaj, zvučati će ti totalno suludo. Znaš li išta o grčkim mitovima?"

"Ono, kao ... Minotaur i Hidra?"

"Aha, ali pokušaj ne izgovarati ta imena kad sam ja u blizini, vrijedi?" "I furije", rekla je, zagrijavajući se. "I sirene i ..."

"Dobro, daj!" Osvrtao sam se po dvorani za probe, siguran da će iz zidova poiskakati gomila odvratnih krvopija koje nam je Rachel ovim svojim prizivanjem sasvim sigurno navukla na vrat; međutim, još uvijek smo bili sami. Iz hodnika se začuo žamor dječje gomile koja je krenula iz gimnastičke dvorane. Započinjali su grupne obilaske. Nismo imali puno vremena za priču.

"Sva ta čudovišta", rekao sam, "i svi grčki bogovi - stvarni su."

"Znala sam!"

Bolje bih se osjećao da me je nazvala lažljivcem, ali Rachel je izgledala kao da sam upravo potvrdio njene najgore sumnje.

"Nemaš pojma kako je to grozno", rekla je. "Godinama sam mislila da ludim. Nisam nikome smjela reći. Nisam smjela ..." Oči joj se suziše. "Čekaj malo. Tko si ti? Mislim, tko si *stvarno*?"

"Nisam čudovište."

"Dobro, to znam. Da jesi, *vidjela* bih to. Izgledaš kao ... ti. Ali nisi smrtnik, zar ne?"

Progutao sam knedlu. Iako sam imao tri godine da se naviknem na pomisao tko sam, još nikad nisam o tome razgovarao s nekim običnim smrtnikom - hoću reći, osim moje mame, ali ona je znala još prije mene. Ne znam zašto, ali riskirao sam.

"Ja sam mješanac", rekao sam. "Polusmrtnik."

"I polu ... što?"

Tog trenutka u dvoranu za probe uđu Tammi i Kelli, s treskom zatvorivši vrata za sobom.

"Tu si, Percy Jacksone", reče Tammi. "Vrijeme je da te malo upoznamo."

"Jezive su!" jekne Rachel.

Tammi i Kelli su još uvijek u svojim ljubičasto-bijelim navijačkim uniformama, a u rukama su im pom-pomovi za nastup.

"Kako stvarno izgledaju?" upitao sam, ali izgledalo je da je Rachel previše ošamućena da bi odgovorila.

"Ma pusti sad nju." Uputivši mi blistav osmijeh, Tammi je krenula prema nama. Kelli je ostala pored vrata, blokirajući nam odstupnicu.

U klopci smo. Znao sam da ćemo se morati boriti s njima da izađemo odatle, ali Tammin osmijeh je tako zasljepljujući da me je dekoncentrirao. Njene plave oči su prekrasne, a način na koji joj se kosa prosipa po ramenima ...

"Percy", upozori me je Rachel.

Moj odgovor bio je vrlo inteligentan. "Aa-ha?"

Tammi se približavala. Ispružila je ruke u kojima je držala pom-pomove. "Percy!" Kao da je djevojin glas dopirao odnekud daleko. "Probudi se!" Bila mi je potrebna sva snaga volje, ali izvadio sam kemijsku iz džepa i skinuo poklopac s nje. Brzac se protegnuo u brončani mač dug čitav metar, sa sječivom koje se presijavalo na blijedoj, zlačanoj svjetlosti. Tammi se sad

podrugljivo osmjehnula.

"Ma daj", pobunila se. "Ne treba ti to. Može li radije jedan poljubac?" Mirisala je na ruže i čisto životinjsko krzno - čudan, ali nekako opojan miris. Rachel me stisne za ruku, snažno. "Percy, ona te hoće ugristi! Pogledaj ju!"

"Mala je samo ljubomorna." Tammi se okrene prema Kelli. "Smijem li, gospodarice?"

Kelli još uvijek blokira vrata, gladno se oblizujući. "Samo naprijed, Tammi. Dobro ti ide."

Tammi priđe još jedan korak bliže, ali ja uperim mač ravno u njena prsa. "Nazad."

Zarežala je. "Vi novajlije", s gađenjem je izustila. "Ovo je *naša* škola, mješanče. Hranimo se s kime nam je volja!"

Zatim se počela mijenjati. Iz njenih ruku i lica nestala je boja. Koža joj je postala bijela kao kreda, a oči potpuno crvene. Zubi se pretvoriše u očnjake.

"Vampirica!" promućao sam. A onda sam primijetio njene noge. Ispod kratke navijačke suknjice, njena lijeva noga je smeđe boje i dlakava, s magarećim kopitom. Desna je imala oblik ljudske noge, ali je od bronce. "Uhh, vampirica sa ..."

"Da nisi spomenuo noge!" otrešla se Tammi. "Ismjehivanje je nepristojno!"

Napredovala je prema nama na svojim čudnim, različitim nogama. Izgledala je totalno suludo, ali nisam se usuđivao nasmijati - ne dok sam pred sobom imao one crvene oči i šiljate očnjake.

"Vampirica, kažeš?" nasmijala se Kelli. "Ta glupa legenda se temelji na *nama*, budalo. Mi smo *empuze*, služimo Hekati."

"Mmmm." Tammi se primicala sve bliže. "Crna magija stvorila nas je od životinje, bronce i duha! Postojimo da bismo se hranile krvlju mladića. A sad dolazi ovamo i daj mi taj poljubac!"

Iskesila je očnjake. Bio sam tako paraliziran da nisam mogao ni mrdnuti, ali je zato Rachel dohvatila doboš i hitnula ga prema *empuzinoj* glavi.

Demonka je zasiktala i udarcem odbila doboš, koji se uz zveket otkotrljao negdje među stalke za note. Rachel je zatim bacila i ksilofon, ali je demonka i njega odbila.

"Obično ne ljubim djevojke", zarežala je Tammi. "Ali u tvom slučaju, smrtnice, napraviti ću izuzetak. Imaš *malo previše* dobar vid!" Bacila se na Rachel.

"Ne!" Zamahnuo sam Brzecem. Tammi se sagnula u pokušaju da izbjegne sječivo, ali zasjekao sam ravno kroz njenu navijačku uniformu i ona je, uz stravičan krik, eksplodirala u oblaku prašine koja se prosula po Rachel.

Crvenokosa je kašljala. Izgledala je kao da joj je netko istresao vreću brašna na glavu. "Fuj, odvratno!"

"Tako ti je s čudovištima", rekao sam. "Oprosti."

"Ubio si moju učenicu!" zaurala je Kelli. "Trebalo ti je lekcija o školskom duhu, mješanče!"

Zatim se i ona počela mijenjati. Njena kovrčava kosa se pretvorila u treperave plamenove. Oči su joj postale crvene, a ogromni očnjaci su zauzeli svoje mjesto. Krenula je prema nama, dok su joj brončano stopalo i kopito neravnomjerno lupkali po podu dvorane za probe.

"Ja sam najstarija među *empuzama*", režala je. "Nijedan heroj nije me nadmašio već tisuću godina."

"Ma nemoj?" rekao sam. "E pa, upravo ti je istekao rok trajanja!"

Kelli je puno brža od Tammi. Lako je izbjegla moj prvi napad i otkotrljala se u puhačku sekciju, rušeći cijeli red trombona uz strahovit tresak. Rachel joj se u posljednjem trenutku sklonila s puta. Postavio sam se između nje i *empuze*. Kelli je kružila oko nas, prelazeći pogledom s mene na mač.

"Baš fino malo sječivo", rekla je. "Šteta što se ispriječilo između nas."

Njeno obličje je treperilo - čas je bila demon, čas lijepa navijačica. Pokušavao sam ostati pribran, ali to me je stvarno dekoncentriralo.

"Jadniče." Kelli se nasmijala. "Ti i ne znaš što se dešava, zar ne? Uskoro će tvoj lijepi mali kamp biti u plamenu, tvoji prijatelji će postati robovi gospodara vremena, a ti to nikako ne možeš spriječiti. Bilo bi milosrdno da te odmah ubijem, i da ne moraš gledati strahote koje dolaze."

Začuo sam glasove iz hodnika. Približavala se jedna od grupa koje su obilazile školu. Muški glas je govorio nešto o sustavu zaključavanja ormarića u garderobi.

Empuzine oči sinuše. "Odlično! Dolazi nam društvo!"

Uzela je trubu i bacila ju na mene. Rachel i ja se sagnemo. Truba nam preleti preko glava i proleti kroz prozor, razbivši pri tom debelo prozorsko staklo.

Glasovi u hodniku utihnuše.

"Percy!" uzviknu Kelli, pretvarajući se da je uplašena. "Zašto si to bacio?"

Bio sam previše iznenađen da bih odgovorio. U međuvremenu, Kelli je podigla stalak za note i porušila njime cijeli red klarineta i flauta. Stolice i instrumenti uz glasan tresak popadaju na pod.

"Prekini!" rekao sam.

Iz hodnika je dopirao zvuk koraka, koji je postajao sve glasniji.

"Vrijeme je da dočekamo goste!" Kelli je iskesila očnjake i poletjela prema vratima. Pojurio sam za njom s isukanim Brzecem. Morao sam ju spriječiti da povrijedi smrtnike.

"Percy, nemoj!" viknula je Rachel. Međutim, vampiričinu pravu namjeru sam prekasno shvatio.

Empuza je širom otvorila vrata. Paul Blofis i grupa prvaka zapanjeno ustuknuše. Ja sam upravo podizao mač.

U posljednjem trenutku, *empuza* se okrenula prema meni, glumeći prestrašenu žrtvu. "O ne, nemoj, molim te!" Nisam mogao zaustaviti mač, jer sam već zamahnuo.

Trenutak prije nego što ju je nebeska bronca stvarno dotakla, Kelli bukne u plamen poput Molotovljevog koktela. Valovi vatre razliju se u svim pravcima. Još nikad nisam vidio da je čudovište uradilo tako nešto, ali nisam imao vremena za čuđenje. Povukao sam se u dvoranu za probe, dok je plamen gutao dovratnik.

"Percy?" Buljeći u mene s druge strane vatre, Paul Blofis izgledao je potpuno ošamućeno. "Što si to uradio?"

Djeca su vrištala i bježala niz hodnik. Oglasio se protupožarni alarm. Prskalice ugrađene u strop su zašuštale i uključile se.

U općoj zbrci, Rachel me je povukla za rukav. "Moraš se izgubiti odavde!"

Bila je u pravu. Škola je gorjela, a mene će okriviti za to. Smrtnici ne mogu dobro vidjeti kroz Maglu. Njima je izgledalo kao da sam ja upravo napao bespomoćnu djevojku, i to pred grupom svjedoka. Nije bilo šanse da im bilo što objasnim. Okrenuo sam leđa Paulu i iskočio kroz razbijeni prozor dvorane za probe orkestra.

Izjurio sam u Istočnu 81. ulicu i naletio ravno na Annabeth.

"Hej, izašao si ranije!" Nasmijala se, zgrabivši me za ramena da ne padnem. "Gledaj kuda ideš, Algoglavi!"

Djelić sekunde je bila lijepo raspoložena i sve je bilo u redu. Na sebi je imala traperice, narančastu kampersku majicu i svoju ogrlicu od glinenih perli. Plavu kosu je vezala je u konjski rep. Sive oči su joj blistale. Izgledala je kao da je spremna da odgledamo neki dobar film i provedemo ugodno popodne.

A onda je iz uličice izjurila Rachel Elizabeth Dare, još uvijek sva prašnjava od raznesenog čudovišta, vičući: "Percy, čekaj me!"

Annabethin osmijeh se istopio. Pogledala je Rachel, a zatim školu. Izgledalo je da je tek tad primijetila crni dim i urlanje protupožarnog alarma. Okrenula se prema meni i namrštila. "Što si sad izveo? I tko je ovo?" "O, Rachel - ovo je Annabeth. Annabeth - ovo je Rachel. Ovaj, ona mi

je prijateljica. Valjda."

Nisam bio siguran kako da definiram Rachel. Hoću reći, jedva sam ju poznavao, ali nakon što smo se dvaput zajedno našli u vrlo pogibeljnim situacijama, nisam mogao reći da mi nije ništa.

"Zdravo", rekla je Rachel i zatim se okrenula prema meni. "Ti si u *velikoj* nevolji. I još uvijek mi duguješ objašnjenje!"

Ulicom Franklina Delana Roosevelta zavijale su policijske sirene.

"Percy", rekla je Annabeth ledenim glasom, "trebali bi krenuti."

"Želim saznati nešto više o mješancima" bila je uporna Rachel. "I čudovištima. I sve te stvari o bogovima." Dohvatila je moju ruku, izvukla odnekud neizbrisivi marker i napisala mi na dlanu broj telefona. "Nazvat ćeš me i objasniti mi, vrijedi? Duguješ mi to. A sad nestani."

"Ali ..."

"Izmislit ću nešto", rekla je Rachel. "Reći ću da nisi ti kriv. Samo bježi već jednom!"

Trkom se uputila prema školi, ostavivši Annabeth i mene na ulici.

Annabeth je na trenutak zurila u mene, a zatim se okrenula i odmarširala.

"Hej!" Trčkarao sam za njom. "Tamo su bile dvije *empuze*." Pokušavao sam joj objasniti. "One su bile navijačice, znaš, i rekle su da će kamp biti spaljen, a ..."

"Rekao si jednoj smrtnici za mješance?"

"Pa kad može vidjeti kroz Maglu. Vidjela je čudovišta prije mene."

"Znači, rekao si joj istinu."

"Prepoznala me je sa Hooverove brane, tako da ..."

"Ti ju znaš *od ranije*?"

"Ovaj, od zimus. Ali ozbiljno, jedva se znamo."

"Pa slatka je, na neki način."

"Ja - nisam nikad razmišljao o tome."

Annabeth je grabila prema Aveniji York.

"Izgladit ću problem sa školom", obećao sam, nestrpljiv da promijenim temu. "Časna riječ, bit će sve u redu."

Annabeth me nije htjela ni pogledati. "Pretpostavljam da naš popodnevi provod otpada. Moraš se skloniti odavde, jer će te tražiti policija."

Iza nas se uzdizao dim iz "Goode"-ove zgrade. U crnom stupu pepela, skoro sam mogao razaznati lice - demonku crvenih očiju, kako mi se podrugljivo smije. *Tvoj lijepi mali kamp bit će u plamenu*, rekla je Kelli. *A tvoji prijatelji robovi gospodara vremena.*

"Imaš pravo", rekao sam Annabeth, dok mi se srce stezalo. "Moramo se domoći Kampa mješanaca. *Odmah.*"

2. IZ PODZEMNOG SVIJETA DOBIJEM POZIV NA MOJ RAČUN

Duga vožnja taksijem sa bijesnom djevojčicom - savršeno finale još boljeg prijepodneva. Pokušavao sam razgovarati s Annabeth, ali ona se ponašala kao da sam joj upravo udario baku ili tetu pregazio biciklom. Sve što sam uspio izvući iz nje bilo je da je preživjela pravu navalu čudovišta tijekom proljeća u San Franciscu; od Božića je dvaput odlazila u kamp, ali mi nije htjela reći zašto (što me je živciralo, jer mi se nije ni javila dok je boravila u New Yorku); i nije imala pojma gdje se nalazi Nico di Angelo (duga priča).

"Ima li vesti o Lukeu?" upitao sam.

Odmahnula je glavom. Znao sam da je ovo za nju osjetljiva tema. Annabeth se oduvijek divila Lukeu, nekadašnjem starješini Hermesovog bungalova koji nas je izdao i pridružio se zlom gospodaru Titana, Kronu. Ne bi to nikad priznala, ali bio sam uvjeren da joj je još uvijek drag. Kad smo se zimus borili s Lukeom na planini Tamalpais, nekako je uspio preživjeti pad sa stijene visoke preko 15 metara. Koliko mi je bilo poznato, još uvijek je plovio na svom brodu, okružen demonima dok je njegov isjeckani gospodar Kron, malo po malo ponovo poprimao svoje oblik, ležeći u zlatnom sarkofagu i čekajući da postane dovoljno snažan da može izazvati bogove s Olimpa. U žargonu polubogova, nazivali smo ovo "problemom".

"Planina Tam je još uvijek prepuna čudovišta", rekla je Annabeth. "Nisam se usuđivala ni prići, ali mislim da Luke nije tamo gore. Zнала bih da je."

Od toga mi nije bilo nimalo bolje. "Što je s Groverom?"

"On je u kampu", odvrtila je. "Danas ćemo ga vidjeti."

"Je li imao sreće? Mislim, u svojoj potrazi za Panom?"

Annabeth se poigravala sa svojom ogrlicom, onako kako uvijek radi kad je zabrinuta.

"Vidjet ćeš", rekla je. Međutim, nije ništa objašnjavala.

Dok smo se vozili kroz Brooklyn, posudio sam Annabethin telefon da se javim mami. Mješanci nastoje ne koristiti mobilne telefone, ako to ikako mogu izbjeći, jer puštanjem svog glasa u eter kao da šaljemo signal čudovištima: *Ovdje sam! Molim vas pojedite me odmah!* Međutim, mislio sam da je važno da joj se javim. Ostavio sam joj poruku na govornoj pošti, pokušavši joj objasniti što se dogodilo u "Goode"-u. Vjerojatno nisam baš uspio u tome. Rekao sam mami da sam dobro, da ne brine, ali da ću ostati u kampu dok se situacija malo ne smiri. Zamolio sam ju da kaže Paulu Blofisu da mi je žao.

Poslije toga je vožnja protjecala u tišini. Grad je lagano nestajao, dok se na kraju nismo našli na autoputu, okruženi seoskim krajolikom sjevernog Long Islanda, prolazeći pored voćnjaka, vinograda i štandova sa svježim voćem i povrćem.

Zurio sam u telefonski broj koji mi je Rachel Elizabeth Dare nažvrljala na dlanu. Znao sam da je to izvan svake pameti, ali sam bio u iskušenju da ju pozovem. Možda bi mi Rachel pomogla shvatiti o čemu je govorila ona *empuza*, kamp gori, moji prijatelji zarobljeni. I zašto je Kelli eksplodirala u plamenu?

Znao sam da čudovišta nikad istinski ne umiru. Jednom - za nekoliko dana, tjedana ili godina od sad - Kelli će se ponovo formirati od prvobitnog zla koje kipi u podzemnom svijetu. Ali, opet, čudovišta obično ne dozvoljavaju da budu tako lako uništena. Ako je uopće i *bila* uništena.

Taksi je izašao s autoputa na pravac 25A. Vozili smo se kroz šumu duž Nord Shora, sve dok se s naše lijeve strane nije pojavio niz brežuljaka. Annabeth je rekla vozaču da zaustavi na Farm Roadu 3.141, u podnožju Brda mješanaca.

Vozač taksija se namršti. "Tamo nema ničega, gospođice. Jeste li sigurni da želite da vas

tu iskracam?"

"Da, molim vas." Annabeth mu je dala smotuljak smrtničkog novca i taksist odluči više ne raspravljati.

Nas dvoje smo zatim otpješačili do vrha brda. Mladi zmaj čuvar je drijemao, omotan oko jelke, ali kad smo se približili, podigao je svoju bakreno crvenu glavu i dozvolio da ga Annabeth počese ispod brade. Para mu je zašištalala iz nosnica kao iz čajnika i zakolutao je očima od zadovoljstva.

"Bok, Peleju", reče Annabeth. "Paziš na sve?"

Posljednji put kad sam vidio zmaja, bio je dug dva metra. Sad je bio barem dvostruko duži i debeo koliko i samo drvo. Iznad njegove glave, na najnižoj grani jelke, svjetluca zlatno runo, čija magija štiti granice kampa od invazije. Zmaj je izgledao bezbrižno, kao da je sve u redu. Ispod nas, Kamp mješanaca djelovao je mirno - zelena polja, šuma, blistavo bijele grčke građevine. Trokatna seoska kuća koju smo nazivali Velikom kućom ponosito se diže usred polja jagoda. Na sjeveru, iza plaže, Long Islandski zaljev presijava se na suncu.

Ipak ... kao da nešto nije u redu. U zraku se osjeća napetost, kao da i samo brdo zadržava dah očekujući da se desi nešto loše.

Otpješačili smo u dolinu, gdje su ljetne aktivnosti bile u punom zamahu. Većina kampera je pristigla prošlog petka, tako da mi se činilo da sam već izvan svih tokova. Satiri su svirali svoje frule u poljima jagoda, potičući rast biljaka šumskom magijom. Kamperi su imali satove jahanja letećih konja, prelijetajući šumu na leđima svojih pegaza. Iz kovačnica se izvijao dim, a čekići su odzvanjali dok su djeca pravila vlastito oružje za tečaj umjetnosti i zanata. Atenin i Demetrin tim utrkivali su se kočijama na stazi, a preko na jezeru su se neka djeca u grčkoj triremi borila s ogromnom, narančastom morskom zmijom. Tipičan dan u kampu.

"Moram popričati s Clarissom", reče Annabeth.

Zabuljio sam se u nju kao da je upravo rekla *Moram pojesti veliku, smrdljivu čizmu*. "Zašto?"

Clarisse iz Aresovog bungalova bila je pri vrhu popisa mojih najneomiljenijih osoba. Bila je zlobna, nezahvalna i bila je nasilnik. Njen otac, bog rata, Ares, želi me ubiti. Ona me pak redovito pokušava pretvoriti u kašu. Ako se to izuzme, bila je divna.

"Radimo na nečemu", odvrati Annabeth. "Vidimo se kasnije."

"Na čemu to radite?"

Annabeth baci pogled prema šumi.

"Reći ću Hironu da si ovdje", reče ona. "Htjeti će razgovarati s tobom prije saslušanja."

"Kakvog saslušanja?"

Međutim, otrčala je stazom prema strelištu, ne osvrnuvši se nijednom. "Aha", promrmljao sam.

"I meni je drago da smo popričali."

Prolazeći kroz kamp, pozdravio sam se s nekolicinom svojih kolega. Na prilazu Velikoj kući, Connor i Travis Stoll, iz Hermesovog bungalova, pokušavaju upaliti motor auto-karavana bez ključa. Silena Beauregard, starješina Afroditinog bungalova, mahnula mi je sa svog pegaza dok je proljetala pored mene. Potražio sam Grovera, ali nigdje ga nisam vidio. Na kraju sam odlutao u mačevalačku arenu, kuda najčešće odlazim kad sam loše raspoložen. Vježbanje me uvijek smiri. Možda zato što je mačevanje jedna od stvari koje mogu razumjeti.

Ušao sam u amfiteatar i umalo mi srce nije stalo. Usred arene, leđima okrenut prema meni, stajao je najveći demonski pas kojeg sam ikad vidio.

Mislim, vidio sam ja neke vrlo velike demonske pse. Onaj koji me je pokušao ubiti kad sam imao dvanaest godina bio je velik kao nosorog. Ali *ovaj* demonski pas je bio veći od tenka. Nije mi bilo jasno kako je uspio prijeći magične granice kampa. Izgledalo je da se osjeća kao kod kuće, ležeći na truhu i zadovoljno režeći dok je glodao glavu lutke za vježbanje. Još uvijek me nije primijetio, ali sam znao da je dovoljno da napravim bilo kakav zvuk pa da me osjeti. Nije

bilo vremena za odlazak po pomoć. Izvadio sam Brzac i skinuo poklopac s njega. Uzviknuvši, pojurio sam prema psu. Djelić sekunde prije no što je moje sječivo dotaklo ogromnu slabinu čudovišta, iznenada se pojavio drugi mač i, uz zveket, blokirao moj udarac. Demonski pas načuli uši. "VUF!"

Odskočio sam unazad i instinktivno napao mačevaoca - sjedokosog muškarca u grčkom oklopu. Parirao mi je bez problema.

"Ej polako!" reče on. "Primirje!"

"VUUF!" Arena se zatrese od laveža demonskog psa.

"To je demonski pas!" uzviknuo sam.

"Bezopasna je", odvratio je muškarac. "To je gospođa O'Leary."

Trepnuo sam. "Gospođa O'Leary?"

Na zvuk svog imena, ženka demonskog psa je ponovo zalajala. Shvatio sam da nije ljuta, nego uzbuđena. Njuškom je gurnula raskvašenu i gadno oglodanu glavu lutke prema mačevaocu.

"Dobra cura!", reče on. Zatim slobodnom rukom uhvati oklopljenu lutku za vrat i hitne ju prema tribinama. "Dohvati Grka! Dohvati Grka!"

Gospođa O'Leary skoči za svojim plijenom i baci se na lutku, sprešavši joj oklop, i smjesta počne glodati šljem.

Mačevalac se suho osmijehnuo. Imao je, rekao bih, pedeset i koju godinu, kratku prosijedu kosu i isto tako prosijedu, njegovanu bradu. Bio je u dobroj formi za starijeg čovjeka. Na sebi je imao crne, planinarske hlače i brončani prsni oklop navučen preko narančaste, kamperske majice. Pri samom dnu vrata imao je neki čudan biljeg, tamnoljubičastu fleku nalik na madež ili tetovažu, ali prije nego što sam uspio razaznati što je, pomaknuo je remenje oklopa i biljeg se izgubio ispod ovratnika majice.

"Gospođa O'Leary je moj ljubimac", objasnio je. "Nisam smio dozvoliti da joj zabodeš mač u stražnjicu, zar ne? Mogla bi se uplašiti."

"Tko ste vi?"

"Obećavaš da me nećeš ubiti ako spustim mač?"

"Valjda neću."

Vratio je mač u korice i pružio ruku. "Ja sam Quint." Rukovali smo se. Ruka mu je gruba kao šmirgl.

"Percy Jackson", rekao sam. "Oprostite zbog - Kako to da, ovaj ..."

"Kako to da imam demonskog psa za ljubimca? Duga priča, s mnogo bliskih susreta sa smrću i podosta divovskih igračaka za žvakanje. Usput, ja sam novi instruktor mačevanja. Pomažem Hironu dok gospodin D nije tu."

"A, tako." Pokušavao sam ne buljiti dok je gospođa O'Leary otkidala štit sa lutke s koje je već visjela ruka i igrala se njime kao frizbijem. "Čekajte, gospodin D nije tu?"

"Pa, da ... mnogo je posla ovih dana. Čak i stari Dioniz mora pomoći. Otišao je u posjet nekim starim prijateljima. Uvjeriti se da li su na pravoj strani. Vjerojatno ne bih trebao reći više od toga."

Vijest da je Dioniz otišao iz kampa je bila nešto najljepše što sam tog dana čuo. Naime, on je upravitelj kampa samo zato što ga je Zeus poslao ovamo, da bi ga kaznio jer se udvarao nekoj šumskoj nimfi kojoj nije smio. Mrzio je kampere i maksimalno se trudio zagorčati nam život. Bez njega bi ovo ljeto moglo ispasti sasvim cool. S druge strane, ako je i Dioniz morao maknuti stražnjicu i početi konkretno pomagati u regrutiranju bogova za borbu protiv Titana, situacija je stvarno bila prilično gadna.

S moje lijeve strane, začuo se glasan zveket. U blizini je bilo naslagano šest drvenih sanduka veličine izletničkih stolova, koji su sada zveketali. Gospođa O'Leary je nakrivila glavu i krenula prema njima.

"Stoj, curo!" rekao je Quint. "To nije za tebe." Odvratio joj je pažnju frizbijem, to jest, brončanim štitom.

Sanduci su zveketali i podrhtavali. Svaki je na bočnoj strani imao otisnut neki natpis, ali uz moju disleksiju, bilo mi potrebno nekoliko minuta da dešifriram:

RANČ "TROSTRUKO G"

LOMLJIVO

SKLADIŠTITI U OVOM POLOŽAJU

Uz samo dno, nešto sitnijim slovima, pisalo je:

OTVARATI PAŽLJIVO.

RANČ "TROSTRUKO G" NE ODGOVARA ZA EVENTUALNO OŠTEĆENJE IMOVINE, SAKAĆENJE ILI UŽASNO BOLNU SMRT.

"Što je u onim sanducima?" upitao sam.

"Malo iznenađenje", odvratio je Quint. "Za trening sutra uvečer. Oduševit ćeš se."

"O, ok", rekao sam, mada nisam bio sasvim siguran u vezi s "užasno bolnom smrću".

Quint je bacio brončani štit i gospođa O'Leary je odgalopirala za njim. "Vama mladima je potrebno više izazova. Kad sam ja bio klinac, nismo imali ovakve kampove."

"Vi - vi ste mješanac?" Nije mi bila namjera zvučati tako iznenađeno, ali još nikad nisam vidio poluboga u godinama.

Quint se nasmijao. "Neki od nas *ipak* dozive starost, znaš. Nismo svi glavni likovi strašnih proročanstava."

"Vi znate za moje proročanstvo?"

"Čuo sam ponešto o tome."

Htio sam ga upitati *što* je to ponešto, ali tog trenutka je u arenu dokaskao Hiron. "Tu si, Percy!" Mora biti da je došao ravno sa sata streličarstva. Imao je tobolac i luk prebačene preko svoje majice s natpisom "KENTAUR BR. 1". Kako je počinjalo ljeto, podšišao je svoju kovčavu, smeđu kosu i obrijao bradu, a njegov donji dio tijela - bijeli pastuh - bio je poprskan blatom i vlatima trave.

"Vidim da si upoznao našeg novog instruktora." Hironov ton je bio vedar, ali mu se u očima ogedala zabrinutost. "Quinte, neće ti smetati ako posudim Percyja?"

"Ni slučajno, gospodaru Hirone."

"Nema potrebe da me zoveš 'gospodaru'", rekao je Hiron, premda je zvučao nekako zadovoljno. "Dodi, Percy. Moramo popričati o nečemu."

Bacio sam još jedan pogled na gospođu O'Leary, koja je sada glodala noge lutke za vježbanje. "Vidimo se", rekao sam Quintu.

Dok smo odlazili, šapatom sam rekao Hironu: "Ovaj Quint djeluje nekako ..."

"Tajanstveno?" predložio je Hiron. "Teško ga je pročitati?"

"Aha."

Hiron je potvrdno klimnuo. "Vrlo sposoban mješanac. Izvanredan mačevalac. Kad bih samo mogao razumjeti ..."

Što god da je htio reći, očigledno je promijenio mišljenje. "Ali, idemo redom. Percy, Annabeth mi je rekla da si naletio na neke *empuze*."

"Aha." Ispričao sam mu o borbi u "Goode"-u i o tome kako je Kelli eksplodirala u plamen.

"Mhm", potvrdio je Hiron. "One moćnije to mogu. Ta nije umrla, Percy. Samo je pobjegla. Nije dobro kad se demonke uskomešaju."

"Što su radile tamo?" upitao sam. "Nisu valjda mene čekale?"

"Moguće." Hiron se namrštio. "Pravo je čudo da si preživio. Njihova moć obmane ... gotovo da nema muškog heroja koji ne bi podlegao njihovim činima i ne bi bio prožderan."

"Meni bi se to sigurno dogodilo", priznao sam, "da nije bilo Rachel."

Hiron klimnu glavom. "Ironija sudbine je kad te spasi običan smrtnik, ali svejedno, njeni smo

dužnici. Što se tiče onoga što je *empuza* rekla o napadu na kamp - o tome ćemo tek razgovarati. Zasad, međutim, kreni, moramo u šumu. Groveru je stalo da prisustvuješ."

"Čemu?"

"Njegovom službenom saslušanju", turobno odvrati Hiron. "Vijeće starijih kopitara se upravo sastalo da odluči o njegovoj daljnjoj sudbini."

Hiron je rekao da moramo požuriti, pa sam pristao kad je predložio da mu sjednem na leđa. Dok smo galopirali prema kućama, okrznuo sam pogledom blagovaonicu - otvoren grčki paviljon na brežuljku s kojeg je pucao pogled na ocean. Sad sam prvi put vidio to mjesto od zimus, a uspomene nisu bile nimalo lijepe.

Hiron je zašao u šumu. Nimfe su izvirivale iza drveća, da bi nas promatrale dok prolazimo. Velika obličja šuškala su u pomrčini - čudovišta uskladištena ovdje kao izazov za kampere.

Mislio sam da prilično dobro poznajem šumu, nakon što sam se dva ljeta u njoj igrao osvajanja zastave, ali Hiron me je vodio putem koji nisam poznao, kroz tunel od krošnji starih vrba, pored malog vodopada, pa na proplanak obrastao poljskim cvijećem.

Grupa satira je sjedila na travi, formirajući krug. Grover je stajao u sredini, okrenut prema trojici vrlo starih i debelih satira koji su sjedili na prijestoljima napravljenim od posebno oblikovanih ružinih grmova. Još nikad nisam vidio tu trojicu satira, ali pretpostavio sam da su oni vjerojatno "Vijeće starijih kopitara".

Izgledalo je da im Grover nešto priča. Frkao je rub majice, nervozno se vrpoljeći na svojim jarećim papcima. Nije se nešto promijenio od zimus, možda zato što satiri stare upola sporije od ljudi. Ima više akni. Rogovi su mu malo veći, tako da mu izviruju iz kovrčave kose. Iznenadeno sam shvatio da sam sada viši od njega.

Nedaleko od kruga stajale su Annabeth, neka djevojčica koju nikada ranije nisam vidio i Clarisse. Hiron me je ostavio pored njih.

Clarissina ravna, smeđa kosa bila je povezana kamuflažnom maramom. Ako je to uopće moguće, izgledala je još nabijenije, kao da je puno vježbala u međuvremenu. Dobacila mi je bijesan pogled i promrsila: "Slindro", što mora da je značilo da je dobro raspoložena. Obično me pozdravi tako što me pokuša skratiti za glavu.

Annabeth je obgrlila oko ramena drugu djevojčicu, koja je izgledala kao da je plakala. Bila je omalena - vjerojatno bi ju nazvali sitnom - sa svilenkastom kosom boje meda i lijepim, vilinskim licem. Na sebi je imala zelenu, grčku tuniku i sandale od isprepletenih remenčića. Brisala je oči maramicom. "Uopće mu ne ide", šmrkala je.

"Taman posla." Annabeth je potapša po ramenu. "Bit će on dobro, Juniper." Zatim me pogleda i bezglasno šapne "*Groverova djevojka*".

Barem sam pomislio da je to rekla, ali ipak mi nije išlo u glavu. Grover ima djevojku? Zatim sam malo bolje pogledao Juniper i shvatio da su joj uši blago šiljate. Njene oči, umjesto da su crvene od suza, imale su zelenu boju, kao klorofil. Ona je drijada - šumska nimfa.

"Mladi Underwoode!" uzviknuo je član Vijeća koji je sjedio na desnoj strani, prekidajući Grovera usred rečenice. "Ne očekujete valjda da povjerujemo u to?"

"Ali - ali, Silenuse", promućao je Grover. "To je istina!"

Tip iz Vijeća, Silenus, okrenuo se svojim kolegama i nešto promrmljao. Hiron na to laganim kasom iziđe naprijed i stane pored njih. Prisjetio sam se da je on počasni član Vijeća, ali nikad nisam razmišljao o tome. Starješine nisu izgledale naročito impresivno. Podsjećali su me na koze u onom dijelu zoo vrta u kojem djeca smiju maziti životinje - trbušasti, sanjivog lica i staklastih očiju koje nisu vidjele dalje od sljedećeg busena trave ili lisnate grane. Nije mi bilo jasno zašto Grover izgleda tako nervozno.

Silenus je povukao svoju žutu polo majicu preko trbuha i udobnije se smjestio na svom prijestolju od ružinog grma. "Mladi Underwoode, šest mjeseci, šest mjeseci! - slušamo ove

skandalozne tvrdnje da ste čuli boga divljine, Pana, kako govori."

"Ali kad jesam!"

"Bezobrazluk!" oglasio se na to starješina koji je sjedio na lijevoj strani.

"Daj, Marone", reče Hiron. "Strpljenja."

"Strpljenja, kako da ne!" odvrati Maron. "Već mi je ove budalaštine preko rogova. Kao da bi se bog divljine obratio ... *njemu*."

Juniper je izgledala kao da bi se najradije zaletjela na starog satira i prebila ga ko mačku, ali Annabeth i Clarisse su je zadržale. "Pogrešna bitka, mala", promrmljala je Clarisse. "Čekaj." Nisam znao što me je više iznenadilo: to što Clarisse sprječava nekog da se potuče ili činjenica da ona i Annabeth, koje inače preziru jedna drugu, gotovo kao da surađuju.

"Šest mjeseci", nastavio je Silenus "puštali smo vam na volju, mladi Underwoode. Dozvolili smo vam da otputujete. Dopustili da zadržite svoju tragačku dozvolu. Čekali smo da donesete neki dokaz za svoju nečuvenu tvrdnju. A što ste vi našli tokom tog šestomjesečnog putovanja?"

"Potrebno mi je samo još malo vremena", preklinjao je Grover.

"Ništa!" dreknu sad i starješina koji je sjedio u sredini. "Niste našli ništa."

"Ali, Leneuse ..."

Silenus je podigao ruku. Hiron se nagnuo i rekao nešto satirima. Satiri nisu izgledali zadovoljno. Mrmljali su nešto i raspravljali se međusobno, ali Hiron zatim reče još nešto i Silenus uzdahnu. Zatim je s oklijevanjem klimnuo glavom.

"Mladi Underwoode", reče Silenus, "pružit ćemo ti još jednu priliku."

Grover se razvedrio. "Hvala vam!"

"Imate još tjedan dana."

"Molim? Ali, gospodine! To je nemoguće!"

"Još jedan tjedan, mladi Underwoode. Ako nam ni tada ne donesete dokaze za svoje tvrdnje, morat ćete razmisliti o promjeni karijere. Možda o nečemu što će odgovarati vašim dramskim talentima. Lutkarsko kazalište, možda. Ili plesati step."

"Ali, gospodine, ja - ne smijem ostati bez svoje tragačke dozvole. Cijeli svoj život sam ..."

"Ovaj sastanak Vijeća je gotov", objavio je Silenus. "A sad, hajdemo uživati u ručku!"

Stari satir je pljesnuo rukama i iz drveća se pojavila grupa nimfi, s pladnjevima punim povrća, voća, limenki i ostalih omiljenih kozjih delikatesa. Razbivši krug, satiri su se bacili na hranu. Grover se, pak, potišteno uputio prema nama. Njegova izbljedjela plava majica imala je na sebi sliku satira i natpis: *Imaš li papke?*

"Bok, Percy", rekao je, toliko utučen da mi čak ni ruku nije pružio. "Baš sam zabrljao, ha?"

"Ti stari jarci!" rekla je Juniper. "O Grovere, pojma oni nemaju koliko se ti trudiš!"

"Postoji i druga mogućnost" smrknuto je rekla Clarisse.

"Ne. Ne." Juniper je odmahivala glavom. "Grovere, neću ti to dozvoliti."

Njegovo lice je bilo pepeljasto sivo. "Ja - moram razmisliti o tome. Ali ne znamo ni gdje tražiti."

"O čemu vi to?" upitao sam.

Iz daljine se začuo zvuk roga od školjke.

Annabeth je skupila usne. "Sve ću ti reći, Percy, ali kasnije. Sada bi trebalo požuriti do bungalova. Počinje inspekcija."

Nije pravedno to što će mi pregledavati bungalov iako sam tek stigao u kamp, ali stvari jednostavno tako funkcioniraju. Svakog popodneva, neko od starješina bi krenuo u inspekciju, noseći svitak papirusa na kojem se nalazio popis stavki za provjeravanje. Najbolja kuća dobivala je prvi sat tuširanja, što je značilo garantirano toplu vodu. Najgora je dobivala pospremanje kuhinje poslije večere.

Moj problem: u Posejdonovom bungalovu sam uglavnom živio sam, a ja vam nisam baš netko koga biste nazvali urednim. Harpije, spremačice, dolaze samo posljednjeg dana ljeta,

tako da je moja kuća vjerojatno u istom stanju u kojem sam ju ostavio nakon zimskih praznika: omoti od bombona i prazne vrećice čipsa vjerojatno su još uvijek ležale na krevetu, a dijelovi oklopa za osvajanje zastave su razbacani po kući.

Odjurio sam prema malom trgu, oko kojeg je dvanaest bungalova - po jedan za svakog grčkog boga - poslagano u obliku slova U. Demetrina djeca su upravo čistila ispred svog doma i činila da u teglama na prozorima poraste novo cvijeće. Bilo je dovoljno da pucnu prstima pa da im orlovi nokti nad do vratkom procvjetaju i tratinčice pokriju krov, što stvarno nije bilo fer. Mislim da još nikad nisu dobili najgoru ocjenu kod inspekcije. Društvo u Hermesovom bungalovu je panično jurcalo naokolo, gurajući prljavi veš pod krevete i optužujući se međusobno za krađu. I tako traljavi, ipak su bili u prednosti u odnosu na mene.

Silena Beauregard je upravo izlazila iz Afroditinog bungalova, stavljajući kvačice na stavke na svitku. Izustio sam kletvu sebi u bradu. Silena je dobra, ali što se tiče urednosti, tu je pravi manijak i najgora od svih inspektora. Voljela je da sve bude *lijepo*. A "lijepo" svakako nije moj stil. Stoga sam već osjećao kako mi ruke postaju teške od silnog posuđa koje ću uvečer morati oprati.

Posejdonov bungalov se nalazi na kraju niza kuća "muških bogova", na desnoj strani malog trga. Izrađen od sivog morskog kamena optočenog školjkama, dugačak i nizak poput bunkera, ali ima prozore okrenute prema moru i kroz njega uvijek struji ugodan povjetarac.

Utrčao sam unutra, pitajući se hoću uspjeti odraditi stvar ako na brzinu uguram nered pod krevet, kao Hermesovci, i zatekao svog brata Tysona kako mete pod.

"Percy!" vikne on. Ispusti metlu i zatrči se prema meni. Ako vam se još nikad nije desilo da prema vama juri razdragani Kiklop u pregači na cvjetice i s gumenim rukavicama za čišćenje na rukama, kažem vam, to bi vas vrlo brzo trgnulo iz drijemeža.

"Hej, momčino!" rekao sam. "I joj, pazi na rebra. Rebra."

Uspio sam preživjeti njegov medvjedi zagrljaj. Spustio me je, smijući se kao lud, dok mu je ono jedino teleći-smeđe oko blistalo od oduševljenja. Zubi su mu žuti i krivi kao i uvijek, a kosa kao ptičje gnijezdo. Ispod pregače na cvjetice nosi istrošene XXXL traperice i ofucanu flanelsku košulju, ali je ipak melem za oči. Nisam ga vidio skoro čitavu godinu, jer je otišao u podmorje, gdje je radio u kovačnicama kiklopa.

"Dobro si?" pitao je. "Nisu te pojela čudovišta?"

"Ni gricnula." Pokazao sam mu da su mi ruke i noge još uvijek na broju i Tyson sretno zapljeska rukama.

"Jupi!" reče on. "Sad možemo jesti sendviče s maslacem od kikirikija i jahati ribe-ponije! Možemo se boriti s čudovištima i družiti s Annabeth i dizati stvari u zrak!"

Nadao sam se da ne misli sve to u isto vrijeme, ali svejedno sam mu odgovorio da ćemo se, naravno, ludo zabavljati ovog ljeta. Nisam mogao a da se ne osmijehnem, što je toliko uzbuđen zbog svega.

"Ali prvo", rekao sam, "moramo se pobrinuti za inspekciju. Trebalo bi ..."

Zatim sam se osvrnuo oko sebe i shvatio da je Tyson bio vrijedan. Pod je počišćen, kreveti zategnuti. Fontana s morskom vodom u kutu je svježije oribana, tako da koralj blista. Na prozorske daske, Tyson je stavio vaze sa svježim morskim travama i čudnim svjetlećim biljkama s dna oceana, ljepšim od bilo kojeg cvjetnog buketa koji su mogla napraviti Demetrina djeca. "Tysone, kuća izgleda ... divno!"

Sjao je od zadovoljstva. "Jesi vidio ribe-ponije? Stavio sam ih na strop!" Odozgo je na žicama visjelo krdo minijaturnih brončanih morskih konjica, tako da je izgledalo kao da plivaju kroz zrak. Nisam mogao vjerovati da je Tyson, s onim svojim ručerdama, u stanju napraviti tako osjetljive stvarčice.

Zatim sam pogledao preko prema svom ležaju i vidio svoj stari štit ponovo obješen na zid.

"Popravio si ga!"

Štit je zimus bio teško oštećen u borbi s Mantikorom, ali sad je opet bio savršen bez ijedne ogrebotine. Svi brončani prizori mojih avantura s Tysonom i Annabeth u Moru čudovišta bili su uglačani i blistavi.

Pogledao sam Tysona. Nisam znao kako da mu zahvalim.

U taj mah, neko iza mojih leđa izusti: "Vidi ti ovo."

Silena Beauregard je stajala na pragu, sa svojim svitkom u rukama. Koraknula je u kuću, na brzinu prošetala naokolo i onda podigla obrve pogledavši me.

"Dakle, imala sam određene sumnje. Ali baš si lijepo uredio kuću, Percy. Upamtit ću to."

Namignula mi je i izašla napolje.

Tyson i ja smo proveli čitavo popodne pričajući jedan drugom novosti i družeći se, što je bila stvarno ugodna promjena u odnosu na prijedodnevni napad demonskih navijačica.

Otišli smo do kovačnica i pomogli malo u poslu Beckendorfu, iz Hefestovog bungalova. Tyson nam je pokazao kako je naučio praviti magična oružja. Izradio je plamenu, dvosjeklu ratnu sjekiru tako brzo da je čak i Beckendorf bio impresioniran.

Radeći, Tyson nam je pričao o godini provedenoj pod morem. Oko mu se ozarilo dok je opisivao kiklopske kovačnice i Posejdonovu palaču, ali istovremeno nam je rekao i koliko je dolje postalo napeto. Stari bogovi mora, koji su vladali u vrijeme Titana, počeli su ratovati s našim ocem. Kad je Tyson otišao, bitke su bjesnile po cijelom Atlantiku. Vijest o tome ispunila me je zebnjom, jer sam pomislio da bih trebao biti tamo i pomagati, ali Tyson me je uvjerio da tata želi da obojica budemo u kampu.

"Ima mnogo zlih ljudi i na suhom", rekao je Tyson. "Možemo ih dizati u zrak."

Poslije kovačnice, proveli smo neko vrijeme na jezeru, s Annabeth. Bilo joj je stvarno drago što vidi Tysona, ali bilo je jasno da su joj misli negdje drugdje. Stalno je gledala prema šumi, kao da razmišlja o Groverovom problemu sa Vijećem. Nisam joj zamjerao. Grovera nije bilo nigdje na vidiku i stvarno mi ga je bilo žao. Pronalaženje izgubljenog boga Pana je njegov životni cilj. Njegov otac i stric su nestali slijedeći taj isti san. Prošle zime je Grover u mislima čuo glas koji mu je rekao: *Čekam te!*, glas za koji je bio siguran da pripada Panu, ali njegova potraga, očigledno, nije urodila plodom. Ako mu Vijeće oduzme tragačku dozvolu, to će ga uništiti.

"Koji je to 'drugi način'?" upitao sam Annabeth. "Ono što je spomenula Clarisse?"

Uzela je kamenčić i bacila ga u jezero. "Nešto što je Clarisse izviđala. Proljetos sam joj malo pomagala. Ali bilo bi opasno. Naročito za Grovera."

"Mene jarčić plaši", promrmljao je Tyson.

Buljio sam u njega. Tyson je dosad izlazio na megdan bikovima koji rigaju vatru, morskim čudovištima i divovima-ljudožderima. "Zašto bi se ti plašio Grovera?"

"Papci i rogovi", nervozno je promrmljao Tyson. "I od jarećeg krzna me svrbi nos."

S time je naš razgovor o Groveru bio okončan.

Prije večere smo Tyson i ja otišli do mačevalačke arene. Quintu je bilo drago što ima društvo. I dalje mi nije htio reći što je u onim sanducima, ali mi je pokazao nekoliko poteza mačem. Tip je dobar. Bori se onako kako neki ljudi igraju šah - kao da je sve poteze isplanirao unaprijed, a ti ne kužiš foru sve dok ne izvede posljednji potez i pobijedi te držeći ti mač pod grlom.

"Dobar pokušaj", rekao mi je. "Ali gard ti je prenizak."

Napao je, a ja sam ga blokirao.

"Jeste li oduvijek bili mačevalac?" upitao sam.

Parirao je moj visoki zamah. "Bio sam sve i svašta."

Pokušao je kratak, direktan ubod, a ja sam odskočio u stranu. Remen mu je skliznuo s ramena i ugledao sam onaj njegov biljeg - ljubičastu mrlju. Ali ne bilo kakvu. Imala je određen oblik -

ptica sklopljenih krila - prepelica ili tako nešto.

"Što vam je to na vratu?" upitao sam, što je vjerojatno bilo vrlo nepristojno, ali okrivite za to moj poremećaj nedostatka pažnje. Sklon sam lupiti bez razmišljanja.

Quint je izgubio ritam. Pogodio sam balčak njegovog mača i izbio mu sječivo iz ruke. Protrljao je prste. Zatim je popravio oklop i sakrio biljeg. Shvatio sam da nije riječ o tetovaži. Bila je to stara opekлина ... kao da je žigosan.

"Uspomena." Podigao je mač i usiljeno se osmjehnuo. "Hoćemo li iz početka?"

Žestoko je navalio, ne dajući mi vremena za nova pitanja.

Dok smo se mi borili, Tyson se igrao s gospođom O'Leary, koju je zvao "peso". Sjajno su se zabavljali hrvajući se oko brončanog štita i igrajući se "dohvati Grka". Do zalaska sunca, Quint se nije ni oznojio, što je bilo malo čudno; ali Tyson i ja smo bili pregrijani i ljepljivi od znoja, tako da smo otišli pod tuš i spremili se za večeru.

Osjećao sam se dobro. Bio je to skoro normalan dan u kampu. Zatim je došlo vrijeme za večeru i kamperi su u koloni, jedan bungalov za drugim, odmarširali do paviljona. Većina njih je ignorirala pukotinu u mramornom podu na ulazu - tri metra dug nazubljen ožiljak koji prošlog ljeta nije bio tu - ali ja sam vodio računa da ne stanem na njega.

"Velika pukotina", rekao je Tyson kad smo sjeli za naš stol. "Da nije od zemljotresa?"

"Ne", odvratio sam. "Nije od zemljotresa."

Nisam bio siguran da li da mu kažem. Bila je to tajna koju smo znali samo Annabeth, Grover i ja. Ali gledajući u krupno Tysonovo oko, znao sam da ne mogu ništa sakriti od njega.

"Nico di Angelo", rekao sam, spustivši glas. "On je onaj mali mješanac kojeg smo zimus doveli u kamp. On je, ovaj ... tražio od mene da čuvam njegovu sestru dok smo bili u potrazi, ali nisam uspio. Poginula je. I sad on krivi mene."

Tyson se namršti. "I zato je napravio pukotinu u podu?"

"Oni kosturi su nas napali", rekao sam. "Nico im je rekao da odu i onda se zemlja jednostavno otvorila i progutala ih. Nico ..." Osvrnuo sam se oko sebe da bih bio siguran da nitko ne prisluškuje. "Nico je Hadov sin."

Tyson zamišljeno klimnu glavom. "Bog mrtvih ljudi."

"Aha."

"A taj mali Nico sad nije ovdje?"

"Ja - mislim da nije. Pokušao sam ga proljetos potražiti. Annabeth također. Ali nismo imali sreće. Tysone, ovo je tajna. Važi? Ako itko sazna da je on Hadov sin, dječak će biti u opasnosti. Ne smiješ reći čak ni Hironu."

"Gadno proročanstvo", reče Tyson. "Titani bi ga mogli iskoristiti kad bi znali."

Buljio sam u njega. Ponekad je lako zaboraviti da je Tyson, onako krupan i djetinjast, ipak vrlo pametan. Znao je da proročanstvo glasi da će prvo slijedeće dijete nekog od Velike trojke - Zeusa, Posejdonu ili Hada - koje navršši šesnaest godina, spasiti ili uništiti Olimp. Većina je pretpostavljala da je riječ o meni, ali ako ja poginem prije nego navršim šesnaestu, proročanstvo bi se lako moglo odnositi na Nicoa.

"Točno tako", rekao sam. "Dakle ..."

"Šutjet ću kao zaliven ", obećao je Tyson. "Kao ona pukotina u podu."

Te noći sam teško zaspao. Ležao sam u krevetu osluškujući valove na plaži, sove i čudovišta u šumi. Bojao sam se da ću opet imati noćne more ako zaspim.

Vidite, mješanci rijetko kad sanjaju obične snove. Mi dobivamo poruke. Vidimo stvari koje se dešavaju našim prijateljima ili neprijateljima. Ponekad čak nazremo nešto iz prošlosti ili budućnosti. A ja sam uvijek imao češće i življe snove za vrijeme boravka u kampu.

Tako sam oko ponoći još uvijek bio budan, zagledan u jastuk na ležaju iznad mojeg, kad sam shvatio da je soba nekako čudno osvjetljena. Fontana s morskom vodom je sjajila.

Zbacio sam pokrivač i oprezno krenuo prema njoj. Para se dizala iz vrele morske vode. U njoj je svjetlucala duga, iako u sobi nije bilo nikakve svjetlosti osim mjesečine koja je dopirala kroz prozor. Zatim je iz pare progovorio prijatan ženski glas: *Ubacite jednu drahmu, molim.*

Pogledao sam prema Tysonu, ali on je i dalje hrkao. Kad je umoran on spava kao slon. Nisam znao što misliti. Nikada ranije nisam dobio Irida-poruku na svoj račun. Na dnu fontane je blistala jedna zlatna *drahma*. Uzeo sam ju i bacio u izmaglicu. Zlatnik nestade.

"O Irido, boginjo duge", prošaptao sam. "Pokaži mi ... Ovaj, što god mi već treba pokazati."

Magla je zasvjetlucala. Ugledao sam mračnu obalu rijeke. Nad crnom vodom su plutali pramenovi magle. Obala je posuta oštrim vulkanskim stijenama. Pokraj same vode čučao je dječak, potičući logorsku vatru. U taj mah, plamen je buknuo neprirodno plavom bojom i tada sam razaznao dječakovo lice. Nico di Angelo. Bacao je u vatru komadiće papira - kartice Mitomagije - igre kojom je bio opsjednut prošle zime.

Nico ima samo deset godina, možda je u međuvremenu već napunio i jedanaest, ali je izgledao starije. Kosa mu je duža, zamršena i gotovo mu dodiruje ramena. Oči su mu tamne, a maslinasta koža bljeđa nego ranije. Na sebi je imao poderane crne traperice i preveliku, ofucanu pilotsku jaknu, koja je, nezakopčana visjela s njega preko crne majice. Lice mu je prljavo, a pogled pomalo divlji. Izgledao je kao dijete koje živi na ulici.

Čekao sam da me pogleda. Nisam sumnjao u to da će pobjesniti i početi me optuživati za smrt svoje sestre. Ali, kao da me nije primjećivao.

Šutio sam, ne usuđujući se pomaknuti. Ako on nije poslao ovu Irida-poruku, tko je?

Nico je bacio još jednu karticu u plavi plamen. "Beskorisno", promrmljao je. "Ne mogu vjerovati da sam se ikad zamario takvim glupostima."

"Dječja igra, gospodar", složio se drugi glas. Činilo se da dolazi odnekud blizu vatre, ali nisam mogao vidjeti tko to govori.

Nico se zagledao na drugu stranu rijeke. Na drugoj obali nalazila se crna, maglom obavijena plaža. Prepoznao sam je: Podzemni svijet. Nico je logorovao na obali rijeke Stiks.

"Nisam uspio", promrmljao je on. "Nikad je neću vratiti."

Drugi glas se nije čuo.

Nico se sumnjičavo okrenuo prema njemu. "Jesi li tu? Reci nešto."

U tom trenu kao da je zrak zatreperio. Pomislio sam da je to samo odbljesak vatre. Zatim sam shvatio da je to ljudsko obličje - pramen plavičastog dima, sjena. Ako gledaš direktno, nema ga. Ali ako pogledaš krajičkom oka, mogao si mu razaznati oblik. Duh.

"To još nitko nije uspio", reče on. "Ali možda postoji način."

"Govori", zapovjedio je Nico. Oči mu bljesnuše divljim sjajem.

"Razmjena", odvrati duh. "Duša za dušu."

"Ponudio sam!"

"Ne tvoja", reče duh. "Ne možeš ponuditi svom ocu dušu koju će naposljetku svakako dobiti. Niti on priželjkuje smrt svog sina. Mislim na dušu nekoga tko je već trebao biti mrtav. Nekoga tko je prevario smrt."

Nicovo lice se smrknulo. "Nemoj opet o tome. Govoriš o ubojstvu."

"Govorim o pravdi", reče duh. "O osveti."

"To nije isto."

Duh se suho nasmije. "Drukčije ćeš misliti kad budeš stariji."

Nico je buljio u plamen. "Zašto ju ne mogu barem prizvati? Želim razgovarati s njom. Ona bi ... pomogla bi mi."

"Ja ću ti pomoći", obećao je duh. "Zar te nisam već nekoliko puta spasio? Nisam li te proveo kroz Labirint i naučio te koristiti svoje moći? Želiš li osvetiti svoju sestru ili ne?"

Nije mi se sviđao ton duhovog glasa. Podsjetio me je na klinca u mojoj staroj školi, nasilnika

koji je tjerao drugu djecu da rade gluposti, na primjer, da krađu laboratorijsku opremu ili oštećuju nastavnicima aute. Nasilnik se uvijek izvukao nekažnjeno, ali bi zato djeca svaki put pošteno nadrljala.

Nico se okrenuo od vatre, tako da ga duh nije mogao vidjeti, ali ja jesam. Niz obraz mu je klizila suza. "Dobro, onda. Imaš li plan?"

"O da", odvrati duh, zvučeći vrlo zadovoljno. "Mnogo je mračnih putova koje moramo prijeći. Moramo krenuti od ..."

Poruka zatreperi. Nico iščeznu. Ženski glas iz Magle reče, *Ubacite još jednu drahmu za sljedećih pet minuta, molim.*

U fontani nije bilo više nijednog zlatnika. Stao sam opipavati džepove, ali bio sam u pidžami. Trkom sam otišao do noćnog ormarića, vidjeti ima li na njemu sitniša, ali Irida-poruka se već ugasila i u sobi je ponovno vladao mrak. Veza se prekinula.

Stajao sam tako, nasred kuće, osluškajući žubor fontane i oceanskih valova napolju.

Nico je bio živ. Pokušavao je vratiti sestru iz mrtvih. A ja sam imao osjećaj da znam čiju dušu želi razmijeniti - dušu nekog tko je prevario smrt. Osveta.

Nico di Angelo je dolazio po mene.

3. IGRAMO SE SKRIVAČA SA ŠKORPIONIMA

Sljedećeg jutra, za doručkom je bilo uzbudljivo.

Čuvari su oko tri ujutro spazili etiopskog drakona na granicama kampa. Ja sam bio toliko umoran da sam čitavu tu zbrku prespavao. Magične granice su zadržale čudovište, ali ono je ipak krstarilo uokolo, tražeći slabe točke naše obrane, i nije mu se žurilo otići sve dok Lee Fletcher, iz Apolonovog bungalova, nije poveo braću i sestre u potjeru za njim. Poslije nekoliko desetina strijela koje su mu se zabile u pločice oklopa, zmaj je shvatio poruku i povukao se.

"Još uvijek je negdje u blizini", upozorio nas je Lee, prepričavajući nam detaljno čitav događaj. "Pogodili smo ga s najmanje dvadeset strijela, a uspjeli smo ga samo razbjesniti. Dug je više od deset metara i svijetlozelen. A njegove oči ..." Stresao se.

"Odličan si, Lee." Hiron ga je potapšao po ramenu. "Budite oprezni, i to svi do jednog, ali ostanite mirni. Ovo se i ranije događalo."

"Ma da" dobaci Quint, koji je sjedio za glavnim stolom. "I događati će se ponovo. Sve češće." Kamperi počеше šaputati među sobom.

Svi su znali za glasine: Luke i njegova vojska planiraju napad na kamp. Većina nas je očekivala da će do toga doći još ovog ljeta, ali nitko nije znao ni kako ni kad. Pri tom, naše smanjeno brojno stanje nije bilo od pomoći. Imali smo svega osamdesetak kampera. Prije tri godine, kad sam prvi put došao, bilo nas je više od stotinu. Neki su poginuli. Neki su se pridružili Lukeu. Neki su samo nestali.

"Ovo je dobar razlog za nove ratne igre", nastavio je Quint, a oči mu zasvjetlucaše. "Vidjet ćemo kako će vam večeras ići."

"Da ..." rekao je Hiron. "Dakle, dosta je bilo priče. Hajdemo blagosloviti ovaj obrok i doručujmo." Podigao je svoj pehar. "U slavu bogova!"

Svi smo podigli čaše i ponovili blagoslov.

Tyson i ja smo odnijeli svoje tanjure do brončanog žeravnika i ubacili dio porcije u plamen. Nadao sam se da bogovi vole kruh s grožđicama i žitne pahuljice s ukusom voća.

"Posejdone", rekao sam. I zatim prošaptao: "Pomozi mi s Nicovim, Lukeovim i Groverovim problemom ..."

Imao sam toliko briga da sam mogao cijelo jutro provesti stojeći tu, ali sam se ipak žurno vratio za stol.

Kad su svi posjedali, Hiron i Grover su došli do nas. Groverove oči su bile crvene od nespavanja, a majica okrenuta naopako. Spustio je tanjur na stol i skljkao se pored mene.

Tyson se nelagodno promeškoltio. "Ja odoh ovaj ... glancati svoje vodene ponije."

Odgegao se ne završivši doručak.

Hiron se pokušao osmjehnuti. Vjerojatno je želio djelovati ohrabrujuće, ali u svom obličju kentaura dizao se visoko iznad mene, bacajući sjenu preko stola. "Pa, Percy, kako si spavao?"

"Ovaj, dobro." Čudio sam se zašto me to pita. Da li je moguće da zna nešto o onoj čudnoj Irida-poruci koju sam dobio?

"Doveo sam Grovera ovamo", rekao je Hiron, "jer sam pomislio da bi vas dvojica, kako da kažem, možda željeli malo popričati. A sad oprostite, molim vas, moram poslati neke Irida-poruke. Vidimo se kasnije." Dobacivši Groveru značajan pogled, otkaskao je iz paviljona.

"O čemu on to?" upitao sam Grovera.

Grover je odsutno žvakao pržena jaja. Bilo mi je jasno koliko je smeten, jer je odgrizao zupce svoje vilice i sažvakao i njih. "Hoće da me uvjeriš", promumljao je.

Pored mene na klupu je sjeo još netko: Annabeth.

"Ja ću ti objasniti o čemu je riječ", odmah je rekla. "Labirint."

Bilo mi je teško shvatiti što je govorila, jer su svi u paviljonu kradom gledali u nas i šaputali. A Annabeth je sjedila tik do mene. Ali baš *tik* do mene.

"Ne smiješ biti ovdje", rekao sam.

"Moramo razgovarati", insistirala je.

"Ali, pravila ..."

Znala je, isto tako dobro kao i ja, da kamperima nije dozvoljeno prelaziti za druge stolove. Sa satirima je drukčije. Oni nisu pravi polubogovi. Mješanci su, međutim, morali sjediti sa svojim ukućanima. Nisam čak bio siguran ni koja je kazna predviđena za sjedanje za tuđi stol. Još nikad nisam vidio da je netko to učinio. Da je gospodin D tu, vjerojatno bi na licu mjesta zadavio Annabeth čarobnom vinovom lozom ili tako nečim, ali gospodin D nije bio tu. Hiron je otišao iz paviljona. Quint je pogledao preko i podigao obrvu, ali ništa nije rekao.

"Vidi" kazala je Annabeth. "Grover je u nevolji. Postoji samo jedan način da mu pomognemo. Labirint. To je ono što smo Clarisse i ja istraživale."

Promeškoltio sam se na sjedištu, nastojeći razmišljati što jasnije. "Misliš na onaj labirint u kojem su nekad, u stara vremena, držali Minotaura?"

"Baš taj", odvrtila je Annabeth.

"Znači ... taj labirint se više ne nalazi ispod kraljevske palače na Kreti", nagađao sam. "Labirint je sad ispod neke zgrade u Americi."

Je l' vidite? Trebalo mi je samo par godina da pohvatam konce. Znao sam da se važna mjesta pomiču zajedno sa zapadnom civilizacijom, pa se tako planina Olimp nalazi iznad Empire State buildinga, a ulaz u Podzemni svijet je u Los Angelesu. Bio sam prilično ponosan na samog sebe.

Annabeth je prevrnula očima. "Ispod zgrade? Ma daj, Percy. Labirint je ogroman. Ne bi stao ni pod cijeli grad, a kamoli pod jednu zgradu."

Pomislio sam na svoj san o Nicou na rijeci Stiks. "Znači... Labirint je dio podzemnog svijeta?"

"Ma ne." Annabeth se namrštila. "Dobro, možda postoje prolazi kroz koje se iz Labirinta silazi u Podzemni svijet. Nisam sigurna. Ali Podzemni svijet je mnogo, mnogo niže. Labirint se nalazi odmah ispod površine svijeta smrtnika, kao neka vrsta druge kože. Raste već tisućama godina i prepliće se pod gradovima Zapada, spajajući sve dolje ispod zemlje. Kroz Labirint možeš stići svakud."

"Ako se ne izgubiš u njemu", promrmljao je Grover. "I ne umreš strašnom smrću."

"Grovere, mora postojati način", rekla je Annabeth. Obuzeo me je osjećaj da su već vodili ovaj razgovor. "Clarisse je preživjela."

"Za dlaku!" rekao je Grover. "A onaj drugi ..."

"On je poludio. Ali nije umro."

"O, radosti." Groverova donja usna je zadrhtala. "Sad mi je lakše."

"Stanite malo", rekao sam. "Premotajte unazad. Kakva je to priča o Clarisse i tom tipu koji je poludio?"

Annabeth je bacila pogled prema Aresovom stolu. Clarisse nas je promatrala kao da zna o čemu pričamo, ali zatim se ponovo odlučno zagledala u svoj tanjur.

"Prošle godine", rekla je Annabeth, spustivši glas, "Clarisse je otišla u misiju po Hironovom nalogu."

"Sjećam se", rekao sam. "To je bila tajna."

Annabeth klimnu glavom. Usprkos njenom ozbiljnom držanju, bio sam sretan što više nije bijesna na mene. I nekako mi je bilo drago što je prekršila pravila da bi sjela baš pored mene.

"Da, bila je tajna", složila se Annabeth, "zato što je našla Chrisa Rodrigueza."

"Onog tipa iz Hermesovog bungalova?" Sjećao sam ga se od prije dvije godine. Prisluškivali

smo njegov razgovor na *Princezi Andromedi*, Lukeovom brodu. Chris je bio jedan od mješanaca koji su napustili kamp i pridružili se Titanovoj vojsci.

"Aha", odvratila je Annabeth. "Ljetos se samo pojavio u Feniksu, u Arizoni, blizu kuće Clarissine mame."

"Kako to misliš, pojavio se?"

"Lutao je pustinjom, na temperaturi od pedeset stupnjeva Celzijusa, u potpunom grčkom oklopu, buncajući o niti."

"O niti", ponovio sam.

"Potpuno je poludio. Clarisse ga je dovela kod svoje mame, da ga smrtnici ne zatvore u duševnu bolnicu. Njegovale su ga, pokušavajući ga izliječiti. Hiron je otišao i razgovarao s njim, ali od toga nije bilo naročite koristi. Od njega je uspio izvući samo jedno: Lukeovi ljudi istražuju Labirint."

Zadrhtao sam, iako nisam sasvim siguran zbog čega. Jadan Chris ... Nije bio tako loš momak. Što ga je to moglo natjerati da poludi? Pogledao sam Grovera, koji je glodao ostatak svoje vilice.

"Ok", upitao sam. "Zašto istražuju Labirint?"

"Nismo sasvim sigurni", rekla je Annabeth. "Zato smo Clarisse i ja otišle u izviđanje. Hiron je šutio o svemu tome, jer nije želio da se neko uspaniči. Mene je uputio u cijelu stvar jer ... pa, Labirint je oduvijek bio jedna od mojih omiljenih tema. Njegova arhitektura ..." Izraz joj postade pomalo sanjiv. "Graditelj Labirinta, Dedal, bio je genije. Međutim, stvar je u tome što ulaza u Labirint ima na sve strane. Ako je Luke uspio prokužiti kako se kretati njime, mogao bi pomicati svoju vojsku naokolo nevjerovatnom brzinom."

"Ali, to je ipak pravi *labirint*¹ zar ne?" (¹ *Da bi se čitatelji lakše snalazili, podzemni labirint o kojem govori ova knjiga označen je velikim slovom (Labirint), dok je labirint kao općeniti pojam označen malim slovom. (op. prev.)*)

"Pun groznih zamki", složio se Grover. "Slijepih ulica. Halucinacija. Psihotičnih čudovišta koja ubijaju jarce."

"Ali ne ako imaš Arijadninu nit", rekla je Annabeth. "U starim vremenima, Arijadnina nit pomogla je Tezeju da izađe iz Labirinta. To je bila neka vrsta instrumenta za navigaciju, koji je izumio Dedal. A Chris Rodriguez je buncao nešto o niti."

"Znači, Luke pokušava pronaći Arijadninu nit", rekao sam. "Ali zašto? Što planira?"

Annabeth odmahnu glavom. "Nemam pojma. Pomislila sam da možda hoće napasti kamp tako što će mu prići kroz Labirint, ali to nema logike. Najbliži ulazi koje je Clarisse pronašla nalaze se na Manhattanu, a to Luku ne bi pomoglo da prijeđe naše granice. Clarisse je donekle istražila tunele, ali ... bilo je vrlo opasno. U nekoliko navrata se za dlaku izvukla. Ja sam, pak, istražila sve što sam uspjela naći o Dedalu. Bojim se, međutim, da ni to nije od velike pomoći. Nije mi baš najjasnije što Grover planira, ali jedno znam: Labirint bi mogao biti ključ za Groverov problem."

Trepnuo sam. "Misliš da je Pan negdje u podzemlju?"

"To bi objasnilo zašto ga je nemoguće pronaći."

Grover se stresao. "Satiri mrze silaziti u podzemlje. Nijedan tragač nikada ne bi ni pokušao otići *tamo*. Nema cvijeća. Nema sunca. Nema kafića!"

"Međutim", nastavila je Annabeth, "Labirint te može odvesti praktički bilo kuda. Čita ti misli. Osmišljen je tako da te obmane, da te prevari i ubije; ali ako uspiješ natjerati Labirint da radi za tebe ..."

"Mogao bi te odvesti do boga divljine", rekao sam.

"Ne mogu ja to." Grover se uhvatio za trbuh. "Kad samo pomislim na to, dođe mi da povratim kompletan srebrni escajg."

"Grovere, sasvim je moguće da ti je ovo posljednja prilika", rekla je Annabeth. "Oni u Vijeću su ozbiljni. Imaš *tjedan dana*, a u suprotnom možeš početi učiti step!"

Prijeko, za glavnim stolom, Quint se značajno nakašljao. Obuzeo me je osjećaj da ne želi praviti scene, ali da Annabeth stvarno izaziva sudbinu sjedeći tako dugo za mojim stolom.

"Pričat ćemo kasnije." Annabeth mi stisnu ruku malčice prejako. "Uvjeri ga, hoćeš li?"

Vratila se za Atenin stol, ignorirajući sve koji su buljili u nju.

Grover je zaronio lice u šake. "Ne mogu, Percy. Moja tragačka dozvola. Pan. Sve ću izgubiti. Morat ću otvoriti kazalište lutaka."

"Ne lupetaj! Smislit ćemo već nešto."

Pogledao me je, očima punim suza. "Percy, ti si moj najbolji prijatelj. Vidio si me u podzemlju, u onoj Kiklopovoj pećini. Zar stvarno misliš da bih mogao ..."

Glas mu je utihnuo. Prisjetio sam se Mora čudovišta, kad je bio zarobljen u Kiklopovoj pećini. Grover nije nikad baš obožavao mjesta pod zemljom, ali sada ih je istinski mrzio. I od Kiklopa ga je podilazila jeza. Čak i od Tysona ... Grover je to nastojao sakriti, ali nas dvojica na neki način čitamo osjećaje jedan drugom, zbog empatijske veze, koju je Grover stvorio među nama. Znao sam kako mu je. Grover se užasavao mog divovskog brata.

"Moram ići", reče Grover nesretnim glasom. "Juniper me čeka. Dobro je što smatra da su kukavice privlačne."

Kad je otišao, pogledao sam Quinta. Sumorno mi je klimnuo glavom, kao da dijelimo neku mračnu tajnu. Zatim je nastavio sjeckati kobasicu svojim bodežom.

Popodne sam sišao do konjušnica s pegazima, posjetiti svog prijatelja Crnog Jacka.

Servus, gazda! Ludirao se uokolo po svojoj staji, mlatarajući krilima po zraku. *Jes' mi donio koju kocku šećera?*

"Znaš da šećer nije zdrav, Crni Jack."

Aha, al' ti si mi ipak donio koju, ha?

Osmjehnuo sam se i pružio mu punu šaku. Crni Jack i ja se odavno znamo. Prije dvije godine sam mu na neki način pomogao da se spasi s Lukeovog demonskog broda, a on mi od tada nastoji uzvratiti raznim uslugama.

Je l' ti treba nešto? upitao je Crni Jack. *Spreman sam za polijetanje, gazda!*

Potapšao sam ga po njušci. "Nisam siguran, kompa. Svi pričaju o podzemnim labirintima."

Crni Jack je nervozno zanjista. *Ne-he-he. Nisam baš tol'ki konj! A i ti, gazda, nis' valjda lud da se smucaš po nekakvom labirintu. Jel tako? Jer bi mog'o završit' u tvornici ljepila!*

"Možda si u pravu, Crni. Vidjet ćemo."

Crni Jack je skrckao svoje kocke šećera. Zatim je protresao grivu kao da ima šećerni napad. *Op-la! Ovo je bilo dobro! Vidi, gazda, ako se opametiš i 'oćeš letjeti nekud, samo zazviždi. Dobri stari Crni Jack i njegova ekipa će pregaziti bilo koga zbog tebe!*

Rekao sam mu da ću to imati na umu. Zatim je u konjušnicu pristigla grupa mlađih kampera, započeti svoje satove jahanja, i zaključio sam da je vrijeme da odem. Imao sam ružan osjećaj da dugo neću vidjeti Crnog Jacka.

Poslije večere, po Quintovom nalogu obukli smo borbene oklope, kao da se spremamo za igru osvajanja zastave; međutim, raspoloženje među kamperima bilo je mnogo ozbiljnije. Tijekom dana su nestali oni sanduci iz arene, a ja sam nekako imao osjećaj da je njihov sadržaj pušten u šumu.

"Dakle", reče Quint, stojeći na glavnom stolu u blagovaonici. "Pridite."

Bio je obučen u crnu kožu i broncu. Pri svjetlosti baklji, zbog svoje sijede kose izgledao je kao duh. Gospođa O'Leary je veselo skakutala oko njega, zabavljajući se ostacima večere.

"Bit ćete podijeljeni u parove", objavio je Quint. Kad su svi uglas progovorili i počeli dozivati najbolje prijatelje, uzviknuo je: "Koji su već odabrani!"

"Neeee!" zakukaše mnogi kamperi.

"Cilj je jednostavan: osvojiti zlatan lovorov vijenac, a da pri tom nitko ne pogine. Vijenac je umotan u svilu, a zavežljaj privezan za leđa čudovišta. Tih čudovišta ima šest. Svako čudovište na sebi ima svileni zavežljaj, ali samo u jednom zavežljaju se nalazi vijenac. Morate ga naći prije ostalih timova. I, razumije se ... morate ubiti čudovište da biste se domogli vijenca - i, naravno, preživjeti sve to."

Uzbuđeni žamor je prostrujao kroz gomilu. Zadatak je zvučao prilično jednostavno. Hej, pa svi smo mi već ubijali čudovišta. To je ono za što nas obučavaju.

"Reći ću vam tko su vam partneri", rekao je Quint. "Nema zamjene. Nema razmjene. Nema pritužbi."

Sretno zaljavši, gospođa O'Leary zabije njušku u tanjur s pizzom.

Quint odnekud izvuče veliki svitak i počne čitati imena. Beckendorfu je bila dodijeljena Silena Beauregard, zbog čega je ovaj djelovao vrlo zadovoljno. Braća Stoll, Travis i Connor, bili su zajedno. Nimalo iznenađujuće. Oni su sve radili zajedno. Clarisse je dobila Lee Fletchera iz Apolonovog bungalova - ona vješta u borbi prsa u prsa, on odličan strijelac, predstavljali su opaku kombinaciju, koju će biti teško pobijediti. Quint je bez predaha nabrajao imena i naposljetku rekao: "Percy Jackson i Annabeth Chase."

"Fino." Uputio sam Annabeth širok osmijeh.

"Oklop ti stoji ukoso", bilo je sve što je na to rekla, a prije nego što mi je popravila remene.

"Grover Underwood", rekao je Quint, "i Tyson."

Grover je umalo iskočio iz svog jarećeg krzna. "Što? A-ali ..."

"Ne, ne", zacvilio je Tyson. "To je neka greška. Jarčić ..."

"Bez pritužbi!" naredio je Quint. "Podijelite se u parove. I imate dvije minute za pripremu!"

Tyson i Grover su me molećivo gledali. Pokušao sam im ohrabrujuće klimnuti glavom i dati do znanja da bi trebalo da krenu zajedno. Tyson kimnu. Grover počne nervozno žvakati svoju drvenu batinu.

"Bit će oni dobro", rekla je Annabeth. "Hajde. Imamo većih briga, na primjer, kako da ostanemo živi."

Još uvijek je bio dan kad smo ušli u šumu, ali u dubokoj sjeni krošanja činilo se kao da je ponoć. Bilo je i hladno, iako je ljeto već uvelike trajalo. Annabeth i ja smo skoro odmah pronašli tragove - koje je ostavilo nešto sa mnogo nogu. Slijedili smo ih.

Preskočili smo potok i začuli pucanje grančica negdje u blizini. Sakrili smo se iza stijene, ali to su bila samo braća Stoll, koji su psujući tabanali kroz šumu. Iako sinovi boga lopova, bili su nečujni otprilike koliko i krdo vodenih bivola.

Nakon što su Stollovi prošli, uputili smo se dublje u zapadni dio šume, gdje su boravila ona strašnija čudovišta. Stajali smo na grebenu iznad močvarnog jezera, kad je Annabeth napregnuto rekla: "Ovdje smo prestali tražiti."

Potrajalo je trenutak dok nisam shvatio na što misli. Kad smo zimus tražili Nicoa di Angela, upravo ovdje smo se prestali nadati da ćemo ga naći. Grover, Annabeth i ja smo stajali na istoj ovoj stijeni, a ja sam ih uvjeravao da ne kažu Hironu istinu: da je Nico Hadov sin. Tada mi se činilo da je to ispravan postupak. Želio sam zaštititi njegov identitet. Želio sam biti onaj koji će ga naći i isкупiti se za ono što se dogodilo njegovoj sestri. Otad je prošlo šest mjeseci, a ja nisam bio ništa bliži svom cilju. Gorčina me nikako nije napuštala.

"Noćas sam ga vidio", rekao sam.

Annabeth je stisnula obrve. "Kako to misliš?"

Ispričao sam joj za Irida-poruku. Kad sam završio, zagledala se u sjene u šumi. "Priziva mrtve? To ne valja."

"Duh mu je dao loš savjet", dodao sam. "Rekao mu je da se osveti."

"Da ... duhovi nikad nisu dobri savjetnici. Oni imaju vlastite planove. Zlopamtila su. I preziru žive."

"Krenut će na mene", rekao sam. "Duh je spominjao nekakve mračne staze." Klimnula je glavom. "To je to. *Moramo* prokužiti način kako se ide kroz Labirint."

"Može biti", rekao sam nelagodno. "Ali tko mi je poslao Irida-poruku? Ako Nico nije znao gdje se nalazim ..."

U šumi se slomila grana, a suho lišće je zašuštalo. Nešto veliko se kretalo kroz drveće, odmah ispod grebena.

"Ovo nisu braća Stoll", šapnu Annabeth.

Istovremeno smo isukali mačeve.

Domogli smo se Zeusove šake, velike gomile stijena usred zapadnog dijela šume. To je prirodni orijentir, često sastajalište kampera za vrijeme lovačkih ekspedicija, ali sada na Zeusovoj šaci nije bilo nikoga.

"Tamo preko", šapnula je Annabeth.

"Ne, čekaj", rekao sam. "Iza nas."

Bilo je čudno. Kao da je zvuk trčanja dopirao iz nekoliko različitih pravaca. Kružili smo oko stijena, s isukanim mačevima, kad neko iza naših leđa reče: "Zdravo."

Strelovito smo se okrenuli, a šumska nimfa Juniper je uplašeno uzviknula.

"Spuštajte to!" ljutito je rekla. "Drijade ne vole oštra sječiva, ok?"

"Juniper", odahnula je Annabeth. "Što ćeš ti ovdje?"

"Ja ovdje živim."

Spustio sam mač. "U stijenama?"

Ona pokaza prema rubu proplanka. "U žbunju kleke (lat. *Juniperus communis* - borovica (op.prev.)). Čudna mi čuda."

To je bilo logično i osjetio sam se nekako glupo. Već nekoliko godina sam se motao u blizini drijada, ali nikad nisam baš razgovarao s njima. Znao sam da ne mogu otići daleko od svog drveta, koje im predstavlja izvor života. Međutim, nisam znao mnogo više od toga.

"Jeste li zauzeti?" upitala je Juniper.

"Pa", odvratio sam, "trenutno smo u nekoj igri, koja podrazumijeva borbu protiv gomile čudovišta, i pokušavamo sačuvati glavu."

"Nismo zauzeti", rekla je Annabeth. "Što je bilo, Juniper?"

Juniper šmrčne i obriše oči svojim svilenkastim rukavom. "Grover. Tako je uzrujan. Cijele godine luta uokolo i traži Pana. Svaki put kad se vrati, samo je još gore. U prvo vrijeme sam mislila da se možda viđa s nekim drugim drvetom."

"Ne", rekla je Annabeth, kad se Juniper rasplakala. "Sigurna sam da nije to u pitanju."

"Jednom se zatreskao u žbun borovnice", ojađeno je rekla Juniper.

"Juniper", rekla je Annabeth, "Grover ne bi nikad ni *pogledao* neko drugo drvo. Samo je pod stresom, jer se boji za svoju tragačku dozvolu."

"Ne smije silaziti u podzemlje!" pobunila se nimfa. "Ne smijete mu to dozvoliti."

Annabeth je izgledala kao da joj je neugodno. "Možda je to jedini način da mu se pomogne; kad bismo samo znali odakle započeti."

"Ah." Juniper otre zelenu suzu s obraza. "Što se toga tiče ..."

Ponovo se začulo šuškanje iz šume i Juniper uzviknu: "Sakrijte se!"

Prije nego sam stigao upitati zašto, uz glasno *puf* nestala je u oblačiću zelene magle.

Annabeth i ja se okrenemo. Iz šume je upravo izlazio blistav kukac boje meda, dug tri metra, s nazubljenim klještima, oklopljenim repom i žalcem dugačkim kao moj mač. Škorpion. Na leđima je imao zavežljaj od crvene svile.

"Jedno od nas mu mora prići s leđa", rekla je Annabeth, dok je stvor kloparao prema nama. "I odsjeći mu rep, dok mu drugo od naprijed privlači pažnju."

"Ja ću ga zabavljati", rekao sam. "Ti imaš kapu nevidljivosti."

Klimnula je glavom. Toliko puta smo se borili rame uz rame da se nismo morali puno dogovarati. Ovo je trebalo biti lako. Međutim, sve je pošlo naopako kad su se iz šume pojavila još dva škorpiona.

"Tri?" zaprepastila se Annabeth. "Nemoguće! Ovolika šuma, a polovina čudovišta dođe k nama?"

Progutao sam knedlu. Jednog smo mogli srediti. Uz malo sreće, možda i dvojicu. Ali tri komada? Teško.

Škorpioni jurnuše prema nama, palacajući šiljatim repovima kao da su i došli samo zato da bi nas ubili. Annabeth i ja smo se naslonili leđima na najbližu stijenu.

"Da se popnemo?" upitao sam.

"Nemamo vremena", odvrtila je.

Bila je u pravu. Škorpioni su nas već opkolili. Bili su toliko blizu da sam mogao vidjeti kako im odvratna usta sline, radujući se ukusnim, sočnim polubogovima koje će pojesti za večeru.

"Pazi!" Annabeth odbije žalac plosnatom stranom svog sječiva. Napadača sam htio probosti Brzecem, ali škorpion se već povukao unazad, izvan dosega. Kretali smo se u stranu, leđima uz stijene, ali su nas oni pratili u stopu. Zamahnuo sam mačem prema jednom od škorpiona, ali prelazak u ofenzivu bio bi previše opasan u tom trenutku. Ako krenem na tijelo čudovišta, rep će me ubosti odozgo. Ako krenem na rep, krenuti će klještima na mene i pokušati me zgrabiti. Mogli smo se samo braniti, a znali smo da nećemo biti u stanju izdržati naročito dugo.

Ponovo sam zakoračio u stranu, i odjednom više nisam imao uporište. Bila je to pukotina između dviju najvećih stijena, nešto pored čega sam vjerojatno milijun puta prošao, ali ...

"Ovamo", rekao sam.

Annabeth zamahnu mačem prema škorpionu, a onda me pogleda kao da sam sišao s pameti.

"Unutra? Preusko je." "Čuvat ću ti odstupnicu. Kreni!"

Sagnula se i krenula se uvlačiti u procijep među stijenama. Zatim je jauknula, dohvatila remen mog oklopa i odjednom sam se kotrljao u jamu koja se trenutak ranije nije tu nalazila. Vidio sam škorpione iznad nas, ljubičasto večernje nebo i drveće, a onda se rupa zatvorila poput objektivna fotoaparata i našli smo se u potpunom mraku.

Zvuk našeg disanja odbijao se o vlažan, hladan kamen. Sjedio sam na kvrgavom podu koji je, činilo se, bio od cigle.

Podigao sam Brzac. Slab odsjaj sječiva bio je dovoljan da osvijetli Annabethino prestrašeno lice i mahovinom pokrivena kamene zidove na jednoj i drugoj strani.

"G-gdje smo?" upitala je Annabeth.

"Gdje smo da smo, ovdje smo barem sigurni od škorpiona." Trudio sam se zvučati smireno, ali sam bio baš uplašen. Procijep među stijenama nije vodio ni u kakvu pećinu. Da je tu postojala pećina, znao bih za nju; u to sam siguran. Ovo je bilo kao da se zemlja otvorila i progutala nas. Sve što mi je padalo na pamet bila je pukotina na podu paviljona blagovaonice, koja je ljetos progutala one kosture. Pitao sam se da li je i nas snašla ista sudbina.

Ponovno sam podigao mač da bih malo osvijetlio okolinu.

"Neka dugačka prostorija", promrmljao sam.

Annabeth me zgrabi za ruku. "Ovo nije prostorija. Ovo je hodnik."

Bila je u pravu. Pomrčina pred nama je izgledala nekako ... praznije. Osjećao se lagani propuh, kao u tunelima podzemne željeznice, samo što se ovaj tunel činio nekako starijim i opasnijim.

Krenuo sam naprijed, ali Annabeth me je zaustavila. "Ni korak dalje", upozorila me je. "Moramo

pronaći izlaz."

Sad je već zvučala stvarno uplašeno.

"U redu je", tješio sam ju. "Sigurno je odmah ..."

Pogledao sam gore i shvatio da ne mogu vidjeti mjesto odakle smo upali unutra. Strop je bio od kamena. I hodnik kao da se protezao u beskraj, u oba smjera.

Annabeth uvuče svoj dlan u moj. U nekim drugačijim okolnostima, bilo bi mi neugodno, ali ovdje u mrklom mraku bilo mi je drago što znam gdje je. To je bilo otprilike jedino u što sam bio siguran.

"Dva koraka unazad", predložila je.

Koraknuli smo unazad istovremeno, kao da se nalazimo u minskom polju.

"Ok", rekla je. "Pomozi mi pretražiti zidove."

"Što tražiš?"

"Dedalov znak", rekla je, kao da bih ja trebao znati o čemu govori.

"Ovaj, dobro. A kakav je to ..."

"Našla sam ga!" uzviknula je s olakšanjem. Stavila je dlan na zid i pritisnula malu pukotinu, koja počne tinjati plavim sjajem. Pojavilo se grčko slovo: delta.

Strop se otvorio i mi ugledamo noćno nebo posuto blještavim zvijezdama. Bilo je znatno tamnije nego što je trebalo biti. Na zidu se pojaviše metalne ljestve koje su vodile gore, a čuo sam i glasove koji su izvikivali naša imena.

"Percy! Annabeth!" Tyson je dozivao najglasnije od svih, ali ni ostali nisu mnogo zaostajali za njim. Dobacio sam Annabeth nervozan pogled. Zatim smo se počeli penjati.

Zaobišavši stijene, naletjeli smo ravno na Clarisse i grupu drugih kampera s bakljama u rukama.

"Gdje ste bili vas dvoje?" ljutito upita Clarisse. "Sto godina vas tražimo."

"Ali, nije nas bilo svega nekoliko minuta", rekao sam.

Hiron dokaska do nas, praćen Tysonom i Groverom.

"Percy!" upitao je Tyson. "Jeste dobro?"

"Dobro smo", odvratio sam. "Upali smo u jamu."

Ostali su nas skeptično pogledali, prvo mene pa Annabeth.

"Časna riječ!" rekao sam. "Napala su nas tri škorpiona, pa smo potrčali i sakrili se između stijena. Ali to je trajalo samo minutu-dvije."

"Nije vas bilo skoro cijeli sat", rekao je Hiron. "Igra je gotova."

"Aha", procijedio je Grover. "I pobijedili bi da Kiklop nije sjeo na mene."

"Slučajno!" pobunio se Tyson i odmah zatim kihnuo.

Clarisse je nosila zlatan lovorov vijenac, ali se nije hvalila da ga je osvojila, što uopće nije ličilo na nju. "Jama?" sumnjičavo je rekla.

Annabeth je duboko uzdahnula. Prešla je pogledom preko ostalih kampera. "Hirone ... možda bi o ovome trebalo razgovarati u Velikoj kući."

"Našli ste ga, zar ne?" jedva je izgovorila Clarisse.

Annabeth se ugrizla za usnu. "Ja - aha. Da, jesmo."

Neki kamperi počеше postavljati pitanja, izgledajući isto onako zbunjeno kao i ja, ali Hiron je podigao ruku, tražeći tišinu. "Večeras nije pravi trenutak, niti je ovo pravo mjesto za to." Zurio je u stijene kao da je tek sad shvatio koliko su opasne. "Idemo, svi, natrag u kuće. Naspavajte se. Odlično ste igrali, ali već je vrijeme za spavanje!"

Uz mnogo gundanja i pritužbi, kamperi se ipak razidoše, razgovarajući između sebe i dobacujući mi sumnjičave poglede.

"Sad je sve mnogo jasnije", rekla je Clarisse. "Sad je jasno što Luke traži."

"Čekaj malo", rekao sam. "Kako to misliš? Što smo to našli?"